

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2009

Cena \$ 2.50

MARCH 2009

Kostel sv. Josefa v Senetářově

Zatímco mariánské kostely a poutní místa ve staré vlasti bychom mohli počítat na stovky, kostelů zasvěcených jejímu snoubenci svatmu Josefovi není mnoho. Dnes bychom se chtěli zastavit u jednoho z nich, který se nachází v malé obci Senetářov na okraji Moravského krasu a je jedním z mála kostelů, které byly u nás postaveny v době dlouhé komunistické totality. Architektury a umělci byl pojat v duchu liturgické reformy nedávno skončeného II. Vatikánského sněmu a věřícími byl ve své době označován za „hyper moderní.“

Obec Senetářov, která má dnes asi 500 obyvatel se nachází na silnici spojující okresní město Blansko a Vyškov, asi 4 kilometry od známého rekreačního centra Jedovnic. Již v roce 1855 byla v Senetářově postavena kaplička zasvěcená sv. Josefovi na místě kde stál dřívě 2 metry vysoký kamenný kříž a socha sv. Josefa vytesaná z kamene. V roce 1891 byla tato kaplička opravena a rozšířena. Za druhé světové války na svátek sv. Josefa 19.března 1942 se uskutečnilo zasvěcení Senetářova patronu obce sv. Josefovi. Celá obec prosila o jeho ochranu, protože jí hrozilo nucené vystěhování kvůli rozšiřování nedalekého vojenského prostoru. Občané slavnostně slíbili, že když se nebudou muset vystěhovat nebo když se šťastně vrátí, tak postaví novou nebo aspoň opraví starou kapli svatého Josefa. Tento slib nebyl sice zapsán, ale byl slavnostně pronesen před sochou sv. Josefa v jeho kapli a potvrzen společným sv. přijímáním celé obce. Tento slib byl obnovován i v následujících dvou letech. V roce 1944, byli senetářovští občané nuceně vystěhováni do 85 vesnic. Všichni se šťastně po válce z vyhnanství navrátili. Jejich slib postavit ke cti sv. Josefa novou velkou kapli však mohl být naplněn až na přelomu šedesátých a sedmdesátých let 20. století.

Komunistický režim, který v Československu zavládl po roce 1948 měl jako jeden z cílů likvidaci církve. Biskupové, řeholníci i mnoho kněží byli pozavíráni, byl ustanoven státní dozor nad církví, kde o všem rozhodovali církevní tajemníci na okresech a krajích. I sebemenší opravy kostelů musely být předem nahlášeny a schváleny, stavby nových kostelů nebo kaplí se zásadně nepovolovaly. Naopak mnohé kostely byly zavírány a bourány.

V Senetářově velmi moudře roku 1968 využili určitého politického uvolnění a byl zadán úkol na vypracování plánů na novou kapli brněnskému umělci architektu Ludvíku Kolka. Tyto plány byly v roce 1968 schváleny a v témže roce bylo vydáno povolení novou kapli vystavět, neboť stará kaple mimo jiné překážela v rozšíření silnice Blansko-Vyškov. Je-

ště než rozmrzla půda byly na jaře 1969 vyhloubeny základy a v červnu 1969 byl za velké účasti věřících položen základní kámen kostela s nápisem: „Ve jménu Páně.“

Stavba trvala pouhé dva roky. Účastnila se jí řada senetářovských občanů i mnoho věřících ze širokého okolí, kteří odpracovali tisíce brigádnických hodin zdarma. Hybnou silou celé stavby byl tehdejší jedovnický farář P. František Vavříček, který má bezesporu největší zásluhu na tom, že kostel byl nakonec postaven. V červnu 1971 byl kostel dokončen. Ve dnech 25. a 26.června 1971 byla odstraněna stará kaplička a 11.července 1971 byla v novém kostele sloužena první mše svatá. Původně měl být kostel vysvěcen brněnským biskupem, ale jak se doslova píše v obecní kronice: „... z neznámých důvodů z toho sešlo.“ Tehdejší režim chtěl všemi prostředky zabránit masové účasti věřících při této akci. I přesto se otevření nového kostela zúčastnilo kolem 15 tisíc věřících z celého tehdejšího Československa. Při první mši svaté koncelebrovalo 10 kněží rodáků ze Senetářova, což svědčí o velkých milostech, které sv. Josef této obci vyprosil. Okolí Senetářova bylo ten den obklíčeno státní bezpečností a všechny silnice uzavřeny, takže účastníci bohoslužby museli podniknout často i mnohakilometrovou strastiplnou pouť lesními a polními cestami, aby se do Senetářova dostali. Státní úřady povolily užívání nového kostela pod podmínkou, že nebude slavnostně vysvěcen. Oficiálního posvěcení se kostel dočkal až po 20 letech, kdy při příležitosti svěcení nových varhan byl také konečně 7.července 1991 posvěcen i kostel sv. Josefa brněnským biskupem Vojtěchem Cikrlem.

Kostel sv. Josefa v Senetářově byl postaven podle návrhu brněnského výtvarníka Ludvíka Kolka. Svým tvarem připomíná loď jako symbol církve plující s věřícími ve znamení kříže. Jednalo se v té době o unikátní architektonické dílo v našich zemích. Tehdy mladý výtvarník byl inspirován sakrálními díly známého francouzského architekta Le Corbusiera. Ludvík Kolec je autorem i převážné části uměleckého vybavení interiéru. Velice cenná je též kolek-

Interiér kostela sv. Josefa v Senetářově

ce 14 obrazů křížové cesty ve společném mu od akademického malíře Mikuláše Medl která je namalována v surrealistickém stylu. Na protilehlé straně je umístěna gotická socha Madony s dítětem ze 2. čtvrtiny 14. století. Dílem Mikuláše Medl je též oltářní obrazy triptych Stvoření – dílo Boha otce, Vykoupení – dílo Božího syna a Posvěcení – dílo Ducha svatého. Oltář má být protikladem božstvených středověkých oltářů a přivádět k skromnosti a pokoře Kristově. Reliéf sv. Josefa je umístěn na hlavním sloupu vpravo v ambonem. Svatostánek nese symboly rozmeného chleba a klasů. Křestní kaple před vchodem má tři piliře různého tvaru, ale o stejné ploše na nichž je umístěna křtitelnice. Vitráže – okna u křtitelnice – symbolizují Ducha (ohně, krev a vodu). Sedm tabulek v průčelí představuje sedm svátostí: kněžské svěcení, svátost nemocných, svátost oltářní, křest, svátost smíření, svátost biřmování a svátost manželská. Dvě okna vpředu – levé: zánik světa ohněm, pravé: obnovení všeho.

Kostel sv. Josefa je jako filiální kostel členěn k farnosti Jedovnice a je přístupný pouze v době bohoslužeb každý pátek večer a každou druhou neděli dopoledne. Návštěvníci však mohou celý interiér shlédnout kdykoliv přes širokou prosklenou vstupní stěnu objektivem.

V Senetářově je také Muzeum tradičního dřevěného a perleťářství, které se nachází v domě č. 32, který je z nepálených cihel s doškovou střechou, tak jako to bylo typické pro lidovou architekturu na Drahanské vrchovině v 19. století.

Připravil Fr. Dušan Hlavinka

**Foto na titulní straně:
Kostel svatého Josefa v Senetářově**

Svatý Josef a slavnost Vtělení

Sv. Josef dosáhl velmi vysokého stupně svatosti, proto bývá vzýván hned po přesvaté Panně. Byl největší ze starozákonních patriarchů, tedy větší než Noe, Abrahám nebo Mojžíš. Ti vtělenému Mesiáši cestu připravovali, kdežto sv. Josef jej nazval jménem a jako otec ho chránil, živil, vyučoval a vychovával.

Na osobnost sv. Josefa poukázala zejména v 16. století sv. Terezie z Avily. Úcta k tomuto světcí stále rostla, až bylo jeho jméno zařazeno do Římského misálu hned za jméno panenské Bohorodičky.

V evangeliích máme několik zmínek o sv. Josefovi. Sv. Matouš nám líčí svatost Josefovu hned v 1. kapitole: S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha Svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohane, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroka: „Hle, Panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel, to znamená Bůh s námi.“

Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: Vzal svou ženu k sobě. Ale nepoznal ji, dokud neporodila syna. A dal mu jméno Ježíš.

Pohledme na spravedlnost sv. Josefa. Věta „její muž Josef byl spravedlivý...“ může být lépe čtena a vyložena takto: Svatému Josefovi bylo známo, že Panna Maria počala z Ducha Svatého. To vyjadřuje hned první část našeho úryvku. Také anděl Páně ve snu neříká nic nového, ale jen upozorňuje na známou skutečnost: „...dítě, které počala, je z Ducha Svatého.“

Zákon ukládal nevěrné ženy pranýřovat. Z lidského pohledu je pochopitelné, že Josef nebyl otcem Mariina dítěte, ale byl hodný a nechtěl ji nechat pranýřovat. Báł se však soudu veřejného mínění, proto se rozhodl, že se s Marií rozejde tajně. Takový náhled nám může nabízet výše uvedený oficiální překlad.

Ale největší událost světových dějin, totiž vtělení Božího Syna, si zasluhuje vznešenější výklad, který nám skýtá řecký originál. Můžeme text Pisma svatého vnímat následovně: Josef byl muž spravedlivý před Bohem, tedy svatý a s posvátnou bázní, a proto nechtěl vyjevit nevýslovné tajemství své přesvaté Snoubenky, a ani se nepovažoval za hodna žít v její blízkosti, a proto se rozhodl, že se od ní odloučí. Ale anděl mu dodává svaté směrlosti, aby se naplnilo Boží slovo: Hle, Panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel, to znamená Bůh s námi. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě a dal dítěti jméno Ježíš, tedy před zákonem uznal své otcovství.

Slova Ale nepoznal ji, dokud neporodila syna, bludaři od raných dob křesťanství až dodnes zneužívají k učení, že po narození Ježíše Krista Josef žil s Marií manželsky a zplodil další děti. Avšak z výrazu „dokud neporodila“ nevyplývá, že „po porodu ano“.

K tomu sv. Augustin vtipně podotýká na adresu jednoho bludaře své doby: „Mám ho usvědčit z hrubé nevědomosti, nebo z drzosti? A Basilides se neobrátil, dokud nezemřel. Znamená to tedy, že se obrátil po své smrti?“

Závěrem nechť zazní slova papeže blahé paměti Jana Pavla II.: „S odvoláním na evangelium vyzvedli již Otcové prvních staletí, že tak, jak se svatý Josef láskyplně staral o Marii a věnoval se pln horlivosti výchově Ježíše Krista, stará se o jeho mystické tělo Církve, jejímž je Panna Maria předobrazem.“

P. Filip M. Ant. Stajner

Modlitba ke svatému Josefovi po růžencové pobožnosti

K tobě, svatý Josefe, přicházíme ve své tísní.

Když jsme vzývali o pomoc

tvou přesvatou snoubenku,

žádáme s důvěrou i od tebe ochranu.

Pro lásku, která tě pojila

s neposkrvněnou Pannou a Bohorodičkou,

a pro otcovskou lásku, s kterou jsi objímal Ježíše,

pokorně prosíme:

shlédni milostivě na dědictví,

které si Ježíš Kristus získal svou krví,

a přispívej nám v našich potřebách

svou mocnou přímlovou.

Starostlivý strážce Svaté rodiny,

opatruj vyvolený lid Ježíše Krista.

Odvrať od nás, laskavý otče,

všechnu nákazu bludů a mravní zkaženosti.

Náš mocný ochránce, milostivě nám z nebe pomáhěj

v tomto boji s mocnostmi temna,

a jako jsi kdysi vysvobodil Ježíše z nebezpečí života,

tak nyní braň církev Boží proti úkladům nepřátel

a proti všemu protivenství.

Nás pak všechny ustavičně ochraňuj,

abychom podle tvého příkladu a s tvou pomocí

svatě žili, zbožně zemřeli

a dosáhli věčné blaženosti v nebesích.

Amen.

Kancionál č.011

LITURGICKÁ ČTENÍ

4.neděle postní - 22.března 2009

1. ČTENÍ - 2 Kron 36, 14-16:19-23

Čtení z druhé knihy Kronik.

Všechna knížata, kněží i lid se dopustili mnoha nevěrností. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvřili chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, posílal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým příbytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vznítil Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku. Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylóna všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud by země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zrušení odpočívala, až se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce perského krále Kýra vzbudil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit - i písemně - po celém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi přikázal, abych mu vystavěl chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Ať je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma!

2. ČTENÍ - Ef 2, 4-10

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Milostí jste spaseni! Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Krista Ježíše. Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaše zásluhou, je to dar Boží! Dostáváte ho ne pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.

EVANGELIUM - Jan 3, 14-21

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozenného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmě než světlu, protože jejich skutky byly zlé. Každý, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

5.neděle postní - 29.března 2009

1. ČTENÍ - Jer 31, 31-34

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Hle, blíží se dny - praví Hospodin - kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal

s jejich otci, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; smlouva, kterou zrušili, ačkoli já jsem byl jejich pánem - praví Hospodin. Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelovým domem p těch dnech - praví Hospodin: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jim ho do srdce, budu jim Bohem a oni budou mým lidem! Nebude j učít druh druhá, bratr bratra: „Poznej Hospodina!“ Neboť mě pozna všichni od nejmenšího do největšího - praví Hospodin. Jejich nepravos jim odpustím a na jejich hřích už nevzpomenu.

2. ČTENÍ - Žid 5, 7-9

Čtení z listu Židům.

Bratři! Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, předne s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, kteří měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu Bohu. Ačkoli to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonil své dílo, stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají.

EVANGELIUM - Jan 12, 20-33

Slova svatého evangelia podle Jana.

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestli pšeničné zrnko nepadne do země a neodumře, zůstane sam odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztrácí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a když jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec zahrne počtou. Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otce vysvobodí mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem ještě oslavím.“ Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že hřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl.“ Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. Já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.“ Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

Květná neděle - 5.dubna 2009

1. ČTENÍ - Iz 50, 4-7

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi dal dovedný jazyk, abych uměl znaveného probovat utěšujícím slovem. Každé ráno mi probouzí sluch, abych ho slouchal, jak je povinnost učedníka. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho, se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a nou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben.

2. ČTENÍ - Flp 2, 6-16

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Filipánům.

Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka, stal se jedním z lidí. Byl jako každý jiný člověk, ponižil se a byl slušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu na pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý, kdo musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

EVANGELIUM - PAŠIJE Mk 14, 26 - 15, 47

Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Marka.

Když bylo po večeri, vyšel Ježíš s učedníky na Olivovou horu. Ježíš jim řekl: „Všichni se pohoršíte, neboť je psáno: 'Budu bit pastýře, a ovce se rozprchnou.' Ale po mém vzkříšení vás předejdu do Galileje.“ Petr mu na to řekl: „I kdyby se všichni pohoršili, já ne!“ Ježíš mu odpověděl: „Amen, pravím ti, že ty dnes, této noci, dříve než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ Ale on ještě rozhodněji tvrdil: „I kdybych měl s tebou jít na smrt, nezapřu tě!“ Stejně tak mluvili všichni. Přišli k venkovskému dvorci zvanému Getsemany. Ježíš řekl učedníkům: „Poseďte tady, až se pomodlím.“ A vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana. Pak se ho zmocnila hrůza a úzkost. Řekl jim: „Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte!“ Trochu pooděšel, padl na zem a modlil se, aby ho, jestliže je to možné, minula ta hodina. Řekl: „Abba, Otče, tobě je všechno možné; odejmi ode mě tento kalich! Avšak ne co já chci, ale co ty chceš.“ Potom se vrátil a našel je jak spí. Řekl Petrovi: „Šimone, spíš? To jsi nemohl ani jednu hodinu bdít? Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je sice ochotný, ale tělo je slabé.“ A zas odešel a modlil se stejnými slovy. Znovu se vrátil a našel je, jak spí, protože se jim únavou zavíraly oči, takže nevěděli, co by mu odpověděli. Přišel potřetí a řekl jim: „Ještě spíte a odpočíváte? - Už dost! Přišla ta hodina: teď bude Syn člověka vydán do rukou hříšníků. Vstaňte, pojďte! Hle, je tady můj zrádce.“ Když ještě mluvil, hned se objevil Jidáš, jeden ze Dvanácti, a s ním celý houf s meči a kyji, jak je poslali velekněží, učitelé Zákona a starší. Jeho zrádce s nimi smluvil znamení: „Koho políbím, ten to je; toho se chopte a obezpečte ho odvedte!“ A když Jidáš přišel, hned přistoupil k Ježíšovi a řekl: „Mistře“ a políbil ho. Oni pak vztáhli ruce na Ježíše a zmocnili se ho. Jeden z okolostojících však vytasil meč, udeřil veleknězova služebníka a utál mu ucho. Ježíš jim řekl: „Jako na zločince jste vytáhli s meči a kyji, abyste mě zatkli. Býval jsem den co den u vás v chrámě a učil, a nezmocnili jste se mě. Nuže, ať se splní výroky Písma!“ Tu ho všichni opustili a utekli. Jeden jinoch šel za ním. měl pouze lněné plátno přehozené přes holé tělo. I toho se chtěli zmocnit, ale on jim nechal plátno v rukou a utekl nahý. Ježíše odvedli k veleknězi. Tam se shromáždili všichni velekněží, starší a učitelé Zákona. Petr šel zpovzdálí za ním až dovnitř do veleknězova dvora: sedl si mezi služebníky k ohni a ohříval se. Velekněží a celá velerada hledali nějaké svědectví proti Ježíšovi, aby ho mohli odsoudit k smrti, ale nenacházeli. Mnozí sice proti němu lživě vypovídali, ale jejich výpovědi nebyly shodné. Někteří pak vystoupili a lživě proti němu vypovídali: „My jsme ho slyšeli, jak říkal: Já zbořím tento chrám, udělaný rukama, a ve třech dnech vystavím jiný, rukama neudělaný.“ Ale ani v této věci nebylo jejich svědectví shodné. Tu povstal velekněz, postavil se doprostřed a zeptal se Ježíše: „Nic neodpovídáš na to, co ti lidé proti tobě vypovídají?“ On však mlčel a vůbec nic neodpověděl. Velekněz se ho znovu zeptal: „Ty jsi Mesiáš, syn Požehnaného?“ Ježíš odpověděl: „Tys to řekl. A uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích.“ Tu roztrhl velekněz své roucho a prohlásil: „Nač ještě potřebujeme svědky? Právě jste slyšeli rouhání. Co o tom soudíte?“ Oni všichni prohlásili, že je hoden smrti. Někteří začali na něho plivat, zahalovali mu tvář, tloukli ho pěstmi a říkali mu: „Ukaž, že jsi prorok!“ Také služebníci se do něho pustili a bili ho. Petr byl dole na dvoře a přišla tam také jedna z veleknězových služek. Když uviděla Petra, jak se ohřívá, podívala se na něj a řekla: „Ty jsi také byl s tím nazaretským Ježíšem!“ Ale on to zapřel: „Nevím ani nerozumím, co povídáš.“ Pak šel ven k prostranství u brány. A kohout zakokrhá. Ta služka tam Petra uviděla a hned zase začala říkat lidem, kteří tam stáli: „To je jeden z nich.“ Ale on opět zapíral. Za chvíli zase řekli Petrovi ti, kteří tam stáli: „Opravdu, patříš k nim, vždyť jsi přece Galilejec.“ On se však začal zaklínat a přísahat. „Neznám toho člověka, o kterém

mluvíte!“ A hned zakokrhá kohout podruhé. Tu si Petr vzpomněl na slovo, které mu Ježíš řekl: „Než kohout dvakrát zakokrhá, třikrát mě zapřeš.“ A propukl v pláč. Hned zrána velekněží se staršími a učiteli Zákona, to je celá velerada, vynesli rozhodnutí, dali Ježíše v poutech odvést a vydali ho Pilátovi. Pilát se ho otázel: „Ty jsi židovský král?“ On mu odpověděl: „Ty to říkáš.“ Velekněží proti němu přednesli mnoho žalob. Pilát se ho znovu zeptal: „Nic neodpovídáš? Hleď, co všechno na tebe žalují!“ Ježíš však už vůbec nic neodpověděl, až se Pilát divil. O svátcích jim vladař propouštěval vězně, o kterých požádali. Právě byl ve vězení jistý Barabáš ještě s jinými vzbouřenci, protože se při vzpouře dopustili vraždy. Lid přišel nahoru a začal Piláta prosit o to, co pro ně vždycky dělával. Pilát jim na to řekl: „Chcete, abych vám propustil židovského krále?“ Věděl totiž, že ho velekněží vydali z nenávisti. Velekněží však poštvali lid, ať jim raději propustí Barabáše. Pilát se jich znovu zeptal: „Co tedy mám udělat s tím, kterému říkáte židovský král?“ Oni začali křičet: „Ukřižuj ho!“ Pilát jim namítl: „Ale co udělal špatného?“ Oni však křičeli ještě víc: „Ukřižuj ho!“ Pilát chtěl lidu vyhovět, proto jim propustil Barabáše. Ježíše dal zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vojáci ho odvedli dovnitř dvora, to je do vládní budovy, a svolali celou četú. Oblékli mu rudý plášť, upletli tmovou korunu a nasadili mu ji. Pak ho začali pozdravovat: „Buď zdrav, židovský králi!“ Bili ho rákosovou holí po hlavě, plivali na něj, klekali na kolena a holdovali mu. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu rudý plášť, oblékli mu zase jeho šaty a vyvedli ho, aby ho ukřižovali. Jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole a šel kolem - otce Alexandrova a Rufova - přinutili, aby nesl jeho kříž. Přivedli ho na místo, kterému se říkalo Golgota, což znamená v překladu Lebka. Dávali mu víno s přimíchanou myrhou, ale on ho nepřijal. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty losováním o nich rozhodli, co si kdo má vzít. Bylo devět hodin dopoledne, když ho ukřižovali. Jeho provinění hlásal nápis: „Židovský král.“ Zároveň s ním ukřižovali dva zločince, jednoho po jeho pravici a druhého po levici. Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili, potřásali hlavou a říkali: „Hleďme, chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět! Zachraň sám sebe a sestup z kříže!“ Stejně tak se mu mezi sebou posmívali i velekněží a učitelé Zákona a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Mesiáš, izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, abychom to viděli a uvěřili!“ Tupili ho i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Když bylo dvanáct hodin, nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Ve tři hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: „Eloi, Eloi, lema sabachthani?“, to je v překladu „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo stáli kolem, řekli: „Hleďte, volá Eliáš!“ Jeden z nich odběhl, namočil houbu do octa, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít; říkal přitom: „Počkejte, chceme vidět, zdali ho Eliáš přijde sejmout!“ Ježíš však vydal mocný hlas a vydechl naposled.

(Chvilé tiché modlitby vkleče.)

Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů. Když setník, který stál při tom naproti němu, uviděl, že tak - vydechl naposled, prohlásil: „Tento člověk byl opravdu Syn Boží!“ Zpovzdálí také přihlížely některé ženy, mezi nimi Marie Magdalská, Marie, matka Jakuba Mladšího i Josefa, a Salome. Ty ho následovaly a sloužily mu už tehdy, když působil v Galileji - i mnoho jiných, které spolu s ním přišly do Jeruzaléma. Mezitím už nastal večer. Protože byl den připraven sobotním svátkem, přišel vážený člen velerady Josef z Arimatie, který sám také očekával Boží království, a odvázně šel k Pilátovi a vyžádal si Ježíšovo tělo. Pilát se podívil, že by už zemřel. Dal si proto zavolat setníka a ptal se ho, zdali je už mrtev. Když mu to setník potvrdil, daroval Josefovi mrtvé tělo. Ten koupil lněné plátno, snal tělo, zavinul ho do plátna a uložil do hrobky, která byla vytesaná ve skále, a před vchod do hrobky přivalil kámen. Marie Magdalská a Marie, matka Josefova, se dívaly, kam byl Ježíš položen.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 28. února 2009

Politické události

**Česko si připomnělo
40. výročí sebeupálení
Jana Palacha**

Když se 16. ledna 1969 upálil dvacetiletý student Jan Palach, chtěl tím probudit obyvatele Československa, kteří kvůli sovětské okupaci začali upadat v letargii. Mezi Palachovými požadavky stála především možnost svobody slova. Ačkoliv se tehdy jeho sen o obnovení demokracie nestal skutečností, jeho činu si česká společnost váží dodnes. Letošní 40. výročí Palachovy smrti se proto stalo příležitostí pro uspořádání řady vzpomínkových akcí. Významnou událostí byla výstava Jan Palach '69, která se konala v Křížové chodbě Karolina až do 14. února. Zde byl také představen sborník, jež vydala Filozofická fakulta Univerzity Karlovy ve spolupráci s Ústavem pro studium totalitních režimů. V Mělníku, kde Jan Palach vystudoval gymnázium, odhalil prezident Václav Klaus tří a půl metrovou sochu na jeho počtu. Cyklus pořadů přichystala také České televize. Mezi ně patřil například dokumentární film Poselství Jana Palacha, který se snažil odpovědět na otázku, proč se Palach odhodlal k tak tragickému činu a jaký důsledek z toho plynul pro další dění v Československu. Výstava se věnovala nejen Palachovi, ale i období sovětské okupace celkově. Část byla věnována studentskému hnutí, opomenuty nebyly ani další sebevraždy upálením po Palachově smrti. Návštěvníci měli možnost vidět osobní dokumenty Palacha a jeho rodiny, například kon-

dolence jeho matce. Dobové fotografie zachytily průvody lidí shromážděných při tryznách na Palachovu počest. Události doby ilustrovaly také vystavené články z novin, například otištěný manifest 2000 slov. Sborník Jan Palach 69, zaplňuje prázdné místo v české literatuře věnující se Palachovu odkazu. Na 640 stranách nalezou čtenáři řadu příspěvků od starších esejů až po zmapování uměleckých reakcí na tragickou událost. Mladý historik Petr Blažek stojí za detailní rekonstrukcí příprav, vykonání a následků Palachova činu. Nejrozsáhlejší částí knihy jsou však dokumenty z archivů StB, mezi něž patří i Palachovy dopisy ostatním studentům. V jednom z nich navrhuje, že by menší skupina mohla obsadit rozhlas a z něj vyhlásit generální stávkou. Knihu doplňuje DVD s šesti filmy, jež obsahuje vedle dokumentu Příběh Palachova hrobu také záběry z cesty Palacha a jeho spolužáků do SSSR.

Poslanci schválili mise a lisabonskou smlouvu

V úterý 3. února začala první letošní řádná schůze Poslanecké sněmovny, která trvala tři týdny. Během jednání poslanci schválili působení českých vojáků v zahraničních misích. V tomto roce zůstanou stovky českých vojáků především v Afghánistánu a Kosovu. Původní návrh dolní komora v prosinci zamítla, upravený nyní prošel jen těsně. Přesto však premiér Mirek Topolánek pokládá za úspěch, že pro přijetí zákona byli nejen koaliční poslanci, ale také čtyři členové opoziční ČSSD. Náčelník ge-

nerálního štábu Vlastimil Pícek rozhodnutí Sněmovny přijal s úlevou. "Je to velmi dobrá zpráva, protože kdyby armáda musela ukončit všechny mise, bylo by to velmi složité a finančně náročné," řekl pro ČTK. Poslanci přes kritiku Senátu a médií opakovaně schválili novelu trestního řádu, která obsahuje i zákaz zveřejňování odposlechů a osobních údajů obětí. Do závěrečného čtení prošel návrh ČSSD na snížení spotřební daně z pohonných hmot. Lisabonská smlouva, která má reformovat fungování rozšířené Evropské unie, prošla Sněmovnou ve středu 18. února. Hlasovala pro ni ústavní většina - 125 ze 197 přítomných poslanců. Pro ratifikaci zvedli ruku zákonodárci ČSSD, SZ, KDU-ČSL a část ODS. Proti hlasovala většina komunistů, kteří požadují referendum. Česko bylo poslední členskou zemí EU, jejíž parlament se ke smlouvě nevyjádřil. Lisabonská smlouva teď poputuje do Senátu a o její ratifikaci rozhodne prezident. Václav Klaus "věří, že se Senát jako celek nad touto smlouvou zamyslí odpovědněji," řekl jeho mluvčí Radim Ochvata. V Senátu to Lisabonská smlouva nebude mít jednoduché. Odpůrců smlouvy je mezi senátory mnoho, hlavně z řad nejsilnější ODS. Aby ji doporučili k ratifikaci, měla by být nejdříve dokončena ratifikace smlouvy o umístění amerického radaru. Senátoři navíc nechtějí s projednáváním spěchat také proto, že Irsko ještě smlouvu neratifikovalo. K přijetí ústavní většinou by v horní komoře parlamentu stačilo 7 hlasů občanských demokratů.

Za zveřejnění odposlechů hrozí novinářům až pět let vězení

Sněmovna schválila 5. února zákaz zveřejňování policejních

odposlechů a osobních údajů obětí trestných činů. Trestní řád projednávala znovu poté, co ho do Sněmovny vrátil Senát. Novinářům tak hrozí omezení svobody až na pět let nebo pět milionová pokuta. Pro přijetí normy hlasovali poslanci napříč stranami, s výjimkou klubu KSČM, který zákaz nepodpořil a hlasování se zdržel. Syndikát novinářů vyzval prezidenta Václava Klause k vetování zákona, podle slov jeho předsedy Miroslava Jelínka má tento zákon od dob komunistismu obdoby. Stejná žádost směřuje na Hrad od Unie vydavatelů a Světové asociace novin. Prezident už oznámil, že zákon vetovat nebude. Novinář Jaroslav Kmenta se vyjádřil k zakazu odposlechů na svém blogu na iDnes.cz. "Když se mi dostane do ruky takový odposlech, který nasvědčuje spojení mafie a politiků a který neměla možnost policie řádně vyšetřit, tak věřím, že si zvolím svobodu. Tedy svobodu slova," uvedl.

Vláda zaplatí propuštěným cizincům letenku domů a 500 eur

Vláda nabídne zhruba dvě tisíce cizinců, kteří v Česku ztratili práci, dobrovolný návrat do vlasti. Vláda jim zaplatí letenku a budou motivováni i příspěvkem 500 eur. Kabinet návrh ministra vnitra Ivana Langeru schválil 9. února. Vyčlení na něj zhruba 60 milionů korun. Cesta i s bonusovým příspěvkem pro stát představuje podle Langeru menší náklad než setrvávání cizinců v republice. Řada zahraničních pracovníků ale zpět domů nechce. Pro dělníky z některých asijských zemí je i špatná sociální situace v Česku lepší než pobyt v rodné zemi. Ti, kteří tento program využijí, se podle ministra budou moci do České republiky v budoucnu vrátit.

Cizinci, kteří na českém území setrvávají i po vypršení svého pracovního povolení, se naopak vystaví riziku vyhoštění a dalším sankcím. Hlavním důvodem návrhu je obava, že by nezaměstnaní cizinci mohli skončit jako žebráci na ulicích, v šedé ekonomice či v síti zločineckých gangů. Cizí pracovníci jsou totiž ve firmách mezi prvními zaměstnanci, kteří ztrácejí práci a zároveň se okamžitě ocitají v bezvýhledové sociální situaci. Mnozí z nich nemají peníze na cestu domů a nepostarají se o ně ani agentury, které jim práci v Česku zařídily.

ČSSD změnila na sjezdu stanovy a rozjela kampaň k volbám do EP

Bude to druhé kolo referenda o vládě ODS, řekl předseda ČSSD Jiří Paroubek o červnových evropských volbách na pražském sjezdu sociální demokracie, který se uskutečnil 14. a 15. února. Vítězství nepočítá za nijak nemožné a odkazuje na drtivé oranžové vítězství v podzimních krajských a senátních volbách. Větráky na čele mu ale prý dělá nízká deklarovaná volební účast, jež se pohybuje okolo 40%. Na špici kandidátky nejblížejší opoziční strany se postavil Jiří Havel, který také představil volební heslo "Řekněte našemu programu ano a nechte vládě ne". Hlavním tématem socialistů se má stát hospodářská a finanční krize. Základ programu Návrat k prosperitě tvoří 54 konkrétních návrhů z rozpočtové, daňové a sociální oblasti, které ČSSD představila již loni na podzim. ČSSD chce naplnit vizi Nového údelu - vrátit zemi prosperitu," poodkrývá lék na krizi sjezdová rezoluce. Mezi návrhy se objevilo například vyplacení třináctých důchodů z dividend ČEZ ve výši 2400 Kč,

či snížení DPH u potravin a léků. Havel k tomu dodal, že řešení je třeba hledat v Evropě společně. "Krise má evropskou dimenzi, a proto jen společné akce proti ní mohou být účinné," citovalo jeho vyjádření Právo. Podle sjezdového usnesení vidí nejsilnější levicová strana v krizi i "výzvu k vybudování silné a sociálně silné EU". Místopředseda Bohuslav Sobotka představil na sjezdu změny stanov ČSSD. Ty se týkají stranického vedení. Do budoucna bude možné volit předsedu přímo (celou členskou základnou), nebo jej budou volit pouze delegáti sjezdu. O způsobu volby by měl vždy 120 dní před každým dalším sjezdem rozhodovat ústřední výkonný výbor. Už letos měli sociální demokraté volit předsedu přímo, ale protože po volebním triumfu nemá Paroubek protikandidáta, byla by volba do jisté míry formální a zbytečně drahá. Strana tak hodlá ušetřit až čtyři milióny korun, které zřejmě poputují na pokrytí prosincového sjezdu evropských socialistů v Praze. Pro změny hlasovalo 436 delegátů, proti bylo jen 12, osm se zdrželo. Volba šéfa sociálních demokratů proběhne na druhé části sjezdu 20. - 22. března. Hostem únorové části sjezdu ČSSD byl Wesley Clark, zástupce amerických demokratů. "Jsem velmi rád, že čeští lidé přijali a uvítali iniciativu USA k protiraketové obraně," prohlásil Clark. Delegáti ČSSD, která dlouhodobě vystupuje proti americkému radaru, při Clarkově projevu neprojevovali větší emoce. Generálovi po skončení vystupu zatleskali. Ostře proti Clarkovi vystoupil v rozhovoru pro Právo jen Jaroslav Foldyna. Byl znepokojen tím, že do sálu zavítal muž, který řídil bombardování Jugoslávie v roce 1999.

Novou Stranu svobodných občanů povede Petr Mach

Předsedou nové pravicové strany byl na ustavujícím sněmu zvolen ekonom Petr Mach, dlouholetý sympatizant Václava Klause. Deset let byl členem ODS a až do založení Strany svobodných občanů (SSO) s Klausem spolupracoval v liberálně-konzervativním Centru pro ekonomiku a politiku. K programu euroskeptické strany má Klaus blízko, sněmu se ale 14. února nezúčastnil. Machově straně však poslal zdravici. Hlavním programovým cílem SSO je zaručit občanům život v "zemi spravované střídavým státem nezasaňujícím nepřiměřeně do jejich životů", nejvýraznějším bodem pak odmítání Lisabonské smlouvy. Místopředsedy SSO byli zvoleni poradce prezidenta republiky Jiří T. Payne, filozof Miloslav Bednář, tajemník nadačního fondu Miroslav Bachora a senátorka Liana Janáčková. Právě zásluhou Janáčkové mají svobodní v Parlamentu svého zástupce již před volbami. Janáčková totiž získala v roce 2004 mandát za Nezávislé. V prezidentské volbě vlani volila Klause. Je členkou senátského klubu ODS, který proti jejímu členství i přes místopředsednictví v SSO nemá námitky. Zakladatel Mach by si přál dovést stranu k alespoň jednomu křeslu v Evropském parlamentu. K tomu je zapotřebí, aby uskupení v červnových volbách získalo minimálně pět procent hlasů. Kandidáty SSO zatím nepředstavila, dává ale přednost samostatnému vstupu na politickou scénu. Spojení s dalšími z nových euroskeptických stran Libertas.cz Vladimíra Železného nebo s Politikou 21 (po případě s plánovanou koaliční Suverenitou) Jany Bobošíkové zatím vylučuje.

Prezident Klaus promluvil v EP, od poslanců vyslechl bučení i potlesk

Ve čtvrtek 19. února přednesl Václav Klaus svůj první projev před poslanci Evropského parlamentu (EP). Dotkl se několika citlivých míst a dokázal vzbudit bouřlivé reakce. Mnoho poslanců před jeho projevem i během něho opustilo zasedací sál, jiní ho odměnili potleskem a další hlasitě projevovali nesouhlas bučením. V úvodu Václav Klaus zdůraznil, že pro ČR členství v EU nemá žádnou alternativu. Upozornil ale na nutnost otevřené diskuze o možných variantách dalšího směřování Unie. Upozornil také na hluboký význam existence opozice, kterou v EP postrádá. Přítomnost opozice jako nutnou podmínku demokracie ilustroval národní zkušeností z období totality: "V naší části Evropy jsme ještě nedávno žili v politickém systému, kde byla jakákoli alternativa nepřipustná a kde proto žádná parlamentní opozice neexistovala. Získali jsme trpkou zkušenost, že tam, kde není opozice, ztrácí se svoboda. Politické alternativy proto existovat musí." Klaus rovněž zopakoval svůj názor na fungování ekonomiky, když konstatoval, že současná politika EU směřuje k čím dál většímu potlačování svobodného trhu a zdůraznil, že řešení spatřuje v deregulaci a liberalizaci evropského hospodářství. Klausův projev komentovala média i politici. Předseda vlády Mirek Topolánek by podepsal každou jeho větu. Premiér navíc zdůraznil důležitost zachování prostoru pro svobodnou výměnu názorů na národní i evropské úrovni. Předsedu ČSSD, nejsilnější opoziční strany, Jiřího Paroubka podle serveru Novinky.cz řeč nijak nepřekvapila a kritizoval také

chování některých europoslanců, kteří během prezidentova projevu hlasitě dávali najevo nesouhlas. Spokojení s Klausovým vystoupením byli europoslanci Jan Železný či Jana Bobošíková, naopak velmi tvrdě jej podle iDnes.cz hodnotil poslanec EP za ČSSD Richard Falbr nebo místopředseda KSČM Jiří Dolejš. Zpravodajský server ČTK ceskenoviny.cz uvedl, že předseda Poslanecké sněmovny Miloslav Vlček s obsahem Klausova projevu nesouhlasil, nicméně podobně jako Jiří Paroubek kriticky zhodnotil hlasitý projev některých poslanců EP během Klausovy řeči. Nad chováním poslanců se mimo jiné pozastavil také rakouský deník Der Standard. Slovenské Hospodářské noviny označily Klause za heretika, který je ale kvůli svým postojům pro budoucí pluralitu názorů v EU důležitý.

Ze Slovenska

**Ivan Gašparovič
bude opět kandidovat
na slovenského prezidenta**

Slovenský prezident Ivan Gašparovič 23. ledna oznámil svou kandidaturu na post hlavy státu. Podporují ho vládní strany Smer - SD premiéra Roberta Fica i Slovenská národní strana. "Jsem přesvědčený, že mám ještě dost sil i představ, abych mohl Slovensku pomáhat, ať už doma, ale zejména v zahraniční politice," řekl prezident podle iDnes.cz. Podle průzkumů veřejného mínění má Gašparovič velkou šanci získat nadpoloviční většinu všech hlasů už v prvním kole 21. března. Případné druhé kolo se uskuteční 4. dubna. Nejsilnější soupeřkou bude zřejmě Iveta Radičová, kandidátka opozice. Na rozdíl od Čechů si Slováci volí prezidenta přímo.

Slovenský prezident Gašparovič se v Praze setkal s Klausem i Topolánkem

Slovenský prezident Ivan Gašparovič zavítal 9. února do Prahy na tradiční a zřejmě také poslední zahraniční cestu před koncem funkčního období. O prezidentský post se však chce znovu ucházet v březnových volbách. V pondělí jednal se svým českým protějškem Václavem Klausem, premiérem Mirkem Topolánkem, předsedou Senátu Přemyslem Sobotkou a šéfem Poslanecké sněmovny Miloslavem Vlčkem. Důležitým tématem debaty Gašparoviče s Klausem byla tíživá situace vzniklá zastavením dodávek plynu z Ruska. "Chtěl bych panu prezidentovi i celé České republice poděkovat za pomoc při plynové krizi," řekl Gašparovič dle agentury Mediafax. Hlavy států mluvily i o současných ekonomických problémech. Klaus vyjádřil názor, že zásahy státu a vládní kroky hospodářskou krizi nevyřeší, podle něj je "krize jako chřipka", která léčená trvá týden, neléčená sedm dní. V LN 11. února pak Klaus napsal, že ekonomickou krizi vůbec nepodceňuje, ale analogií s chřipkou chtěl říct, že šance státu zasáhnout vůči krizi jsou relativně malé. Gašparovič také sdělil zkušenosti se zavedením eura na Slovensku.

Vážná dopravní nehoda na Slovensku stála život 12 lidí

V sobotu 21. února se u středoslovenské obce Polomka stala tragická dopravní nehoda. Na železničním přejezdu se střetl vlak s autobusem mířícím do zdejšího lyžařského střediska. Nehoda si mezi cestujícími v autobuse vyžádala dvanáct obětí a dvacet zraněných, strojvedoucí ani pasažéři vlaku újmu neutrpěli. V autobuse soukromé firmy se přepravovaly téměř čtyři desít-

ky osob, většina z Bánovců nad Bebravou. Podle slovenských médií zavinil nehodu pravděpodobně řidič autobusu, který se pokoušel na železničním přejezdu přeradit rychlost a nestačil včas opustit koleje. Strojvedoucí vlakové soupravy nejprve použil výstražné znamení, poté rychlobrzdu, ovšem bylo již pozdě. Vlak narazil v plné rychlosti do levého boku autobusu, převrátil jej a tlačil ještě třicet metrů po kolejích. Obyvatelé Polomky již delší dobu upozorňují, že je přejezd nebezpečný. Redaktor deníku Sme, který do Polomky jezdí často, popisuje, že vlak zde vyjíždí ze zatáčky zakryté kopcem. Před deseti lety místní občané poprvé zažádali o umístění světelné signalizace, avšak ani jejich opakovaným žádostem nebylo vyhověno - navzdory tomu, že v minulosti zde při podobné dopravní nehodě zemřeli dva lidé. Železniční přejezd u Polomky byl tak až dosud označen pouze výstražným křížem. Sobotní tragédie přiměla železničáře vyslyšet přání místních obyvatel. Světelnou signalizaci nainstalují na polomském přejezdu v co nejkratší době. Na místo nehody přijel osobně premiér Robert Fico spolu s ministrem dopravy Lubomírem Vážnym a ministrem vnitra Robertem Kaliňákem, do nemocnic za zraněnými se vydal ministr zdravotnictví Richard Raši. Ještě téhož dne mimořádně jednala vláda a na neděli 22. února vyhlásila jednodenní státní smutek. Během neděle visely vlajky na půl žerdi, Slovenské národní divadlo a Státní divadlo Košice zrušily komediální představení, televizní stanice neodvysílaly zábavné pořady. Státní smutek drželo Slovensko podruhé za poslední půlrok, naposledy loni v září kvůli havárii autobusu

se slovenskými turisty v Chorvatsku. Oficiální rozloučení obětmi se uskutečnilo 26. února na náměstí v Bánovcích.

Ekonomika

Prognóza centrální banky: Česká ekonomika míří do recese

Podle nejnovějších odhadů České národní banky by letošní tempo růstu HDP pokleslo o 0,3 %. Ještě v listopadu ovšem ČNB předpovídala tempo tříprocentní růst. Stagnovat budou údajně všechny složky hrubého domácího produktu. Sníží se spotřeba domácností i vývoz a dovoz. Centrální banka už podnikla opatření na oživení české ekonomiky. Snížila hlavní úrokovou sazbu na 1,75 %. Tento krok by měl přinést podnikatelům a domácnostem přístup k penězům, měl by zajistit levnější půjčky a úvěry. Ke stejnému opatření přistoupily centrální banky jiných zemí. Podle guvernéra ČNB Zdeňka Tůmy můžeme oživení české ekonomiky očekávat až v roce 2010.

Balíček protikrizových opatření prošel Sněmovnou bez větších změn

Záchranný balíček, který vláda spolu s Národní ekonomikou radou vlády (NERV) na začátku uplynulého týdne představila veřejnosti, počítá navýšením státního rozpočtu o 74 miliard. Za to si slibuje ekonomický stimul téměř za 18 miliard korun. Samotný tříletý protikrizový plán přijal stát na 41,5 miliardy korun a ekonomice pomůže celkově vytvořit stimul za 80,1 miliardy korun. Vládní návrh počítá s podporou exportu, obnovením a posílením úvěrových linek, ekologických a infrastrukturálních výdajů, vědy, výzkumu

nů a inovací. "Co je hlavní filozofii českého protikrizového plánu? Především jde o plán, který je vyvážený, není krátkozraký, je oproštěný od náladného populismu, je promyšlený a účinný," prezentoval výsledky spolupráce vlády s radou premiér Mirek Topolánek. Legislativní změny se týkají především insolvenčního zákona, zákona o sociálním pojištění a zákona o dani z příjmu ohledně odpisu. Ty by měl parlament schválit v březnu. "Cílem všech opatření je stimulovat vyšší míru zaměstnanosti, než ekonomika v dané chvíli potřebuje. Zároveň tím chceme zmírnit potenciální růst nákladů na různé sociální dávky a podpory v nezaměstnanosti," uvedl podle deníku i15 Topolánek. Česká republika ale zřejmě nesplní tříprocentní schodkový limit veřejných rozpočtů, jedno z kritérií nutných pro přijetí eura. Proti vládnímu návrhu se postavila opozice spolu s odbory. Vládní plán označily za opožděný a nedostatečný. Opozici v balíčku chybí především opatření, jako jsou nižší ceny za energie, koordinovaná spolupráce na evropské úrovni nebo výplata náloží pro čerpání evropských financí. Hlavní kritiku vyjádřila opozice nad plánovaným snížením sociálního pojištění, které podle ní k žádnému výraznému snížení nezaměstnanosti nepřispěje. Sněmovně pak 18. února předložila vlastní návrh protikrizového plánu, který počítá vedle státních výdajů ve formě 13 důchodů nebo zvýšených podpor v nezaměstnanosti, např. také se zrušením nedávno zavedené rovné daně a pozastavením všech vládních reforem. Potřebné financie by mimo jiné hodlala získat od lidí s ročním hrubým příjmem nad 1,2 milionu, jimž by navýšila daň z příjmu.

Kurzovní lístek

27. 2. 2009 (střed)

EUR, 1	28.125
Kanada, 1	17.596
USA, 1	22.245

Kultura

Výstava o Tutanchamonovi láká do Brna

Ještě pár týdnů zbývá zájemcům o výstavu Tutanchamon a jeho poklady. Celosvětový hit, který je v Brně k vidění od října loňského roku, mohou navštívit do 18. března. Na příchod čeká velkolepá podívaná. Hned na začátku může zhlédnout tři krátké dokumentární filmy o faraonech starověkého Egypta. Poté se přesune do kinosálu, kde uvidí příběh Howarda Catera, který 26. listopadu 1922 objevil Tutanchamonovu hrobku. Pocity tohoto slavného britského archeologa si pak může vychutnat hned vzápětí, když se ocitne v přesné kopii hrobového komplexu. Všude kolem jsou věrné napodobeniny starověkých předmětů, které sice chrání sklo a návštěvník se jich nemůže dotknout, ale celkový dojem zvýrazňují reflektory postupně osvětlující jednotlivé exponáty. A "Caterův hlas" z reproduktoru k nim podává zajímavý výklad. Největší pozornost pak na sebe strhávají slavná pohřební maska a také samotné mumifikované tělo nejslavnějšího egyptského faraona. Výstava okouzlí naprosto bez výjimky. Dokáže upoutat všechny návštěvníky, ať se jedná o historiky se zájmem o starověký Egypt nebo naprosté laiky, a také věk nehraje roli. Velký počet návštěvníků s sebou přináší i minusy, jako jsou dlouhé fronty nebo časově omezená prohlídka. I přesto stojí tato unikátní expozice za navštívením. Bližší informace na www.tut-vystava.cz.

Sport

Martina Sáblíková se stala mistryní světa v rychlobruslařském víceboji

Rychlobruslařka Martina Sáblíková zvítězila první únorový víkend na mistrovství světa v rychlobruslení v norském Hamaru ve víceboji, a stala se tak již počtvrté v kariéře mistryní světa. Základ vítězství položila Sáblíková už v první disciplíně. Závod na 500 metrů zajela v novém českém rekordu 40,288 sekund a na desáté pozici se držela na dohled nejlepším. Druhou disciplínu - závod na 3000 metrů - vyhrála a před začátkem druhého dne se vyhoupla do čela průběžného pořadí. Na trati 1500 metrů obsadila Sáblíková 8. místo a do posledního závodu šla ze čtvrté pozice. Závěrečných 5000 metrů ale suverénním způsobem vyhrála a potvrdila tak, že jde o její královskou disciplínu. Ke třem zlatým medailám z jednotlivých tratí tak přidala i první zlato z vícebojařského MS.

Cyklokrošař Zdeněk Štybar obhájil stříbro ze světového šampionátu

Český cyklokrošař Zdeněk Štybar obhájil druhé místo ze světového šampionátu z loňského roku. V nizozemském Hoogerheide 1. února nestačil pouze na Belgičana Nielse Alberta. Štybarova medaile byla pro českou výpravu jediná. Na sedmáctém místě skončil Petr Dlask. Mezi ženami zvítězila Nizozemka Marianne Vosová, nejlepší Češka, Jana Kypťová, skončila dvacátá.

Lukáš Bauer získal stříbro na lyžařském mistrovství světa v Liberci

Český běžec na lyžích Lukáš Bauer skončil druhý v závodě mistrovství světa na 15 kilometrů klasickou technikou, a

vybojoval tak na šampionátu v Liberci pro domácí reprezentaci první medaili. Na Bauevově oblíbené trati byl 20. února rychlejší jen Estonec Andrus Veerpalu, za nímž český závodník zaostal o šest vteřin. Další české úspěchy zaznamenali Aleš Razým, který skončil 6. ve sprintu, Martin Koukal, jenž obsadil 9. příčku ve skiatlonu, a duo Kamila Rajdlová-Ivana Janečková, desátý pár z týmového sprintu žen. Mistrovství světa v klasickém lyžování začalo slavnostním ceremoniálem v liberecké Tipsport areně 18. února a vyvrcholilo 1. března mužským běžeckým závodem na 50 kilometrů volnou technikou.

Záhrobská vybojovala stříbro na MS v alpském lyžování

Slalomářka Šárka Záhrobská zkompletovala svou medailovou sbírku. Po bronzě ze Santa Cateriny (2005) a zlatu z Aare (2007) přišel ve francouzském Val d'Isère kov stříbrný. Mistryní světa se stala německá reprezentantka Maria Rieschová. Česká závodnice dosáhla historického úspěchu: umístit se na stupni vítězů na třech mistrovstvích za sebou se povedlo naposledy před 70 lety Němce Crazové. "Ze stříbra mám velkou radost," prohlásila těsně po závodě Záhrobská. Ta se vypravila na trať jako úplně první. Po úvodním kole obsadila čtvrtou příčku. Povedla se jí hlavně horní pasáž, v závěru trochu zpomalila. Trojici na čele tvořily Italka Mölggová, Francouzka Aubertová a Američanka Vonnová. Všechny však udělaly ve druhém kole osudové chyby. První dvě upadly, Italka netrefila při průjezdu branku. Záhrobská tedy udržela druhé místo. Od vítězky jí dělilo jen 77 setin vteřiny.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež Benedikt XVI. přijal zástupce amerických židovských organizací

Delegaci zástupců židovských organizací z USA přijal 12. února 2009 při audienci papež Benedikt XVI. Ve svém proslovu připomenul Svatý otec bolestnou historii pronásledování Židů a vyjádřil naději v pokračování dobrých vztahů.

"Dobře si vzpomínám na různé okamžiky během mé loňské návštěvy Spojených států, při kterých jsem měl možnost setkat se s některými z vás... Nyní se raduji z toho, že vám vaši pohostinnost mohu oplatit ve svém domě," přivítal papež Benedikt XVI. delegaci Konference předsedů významných amerických židovských organizací při jejich dnešní audienci. Vzpomenul pak i na jiná svá setkání s židovskými představiteli, na návštěvu synagogy v Kolíně nad Rýnem a také na návštěvu koncentračního a vyhlazovacího tábora v Osvětimi, kterou vykonal v květnu roku 2006. "Jakými slovy lze přiměřeně popsat onen hluboký a dojemný zážitek? Když jsem procházel vstupní branou do tohoto místa hrůzy, které bylo dějištěm nevýslovného utrpení, uvažoval jsem nad nesčetným zástupem vězňů a mezi nimi i tolika Židů, kteří stejnou cestou kráčeli do vězení v Osvětimi i jiných koncentračních táborů," řekl Benedikt XVI. a dodal: "Tyto děti Abrahámovy, ochromené hrůzou a ponížené, podpirala jen víra v Boha jejich otců, ta víra, kterou s vámi, svými bratry a sestrami, sdílíme i my křesťané."

Svatý otec potom připomenul svou připravovanou cestu do Izraele, "posvátné země pro křesťany i židy," a připomenul, že "církev vskutku čerpá výživu z kořene toho dobrého olivovníku, lidu Izraele, na který byly naroubovány plané olivy pohanů." Připomenul i další historický vývoj vztahů mezi křesťany a židy a vyzdvihl především deklaraci II. vatikánského koncilu *Nostra aetate* jako "milník na cestě smíření". Církev podle něj "hluboce a nezvratně odmítá všechny formy antisemitismu a buduje dobré a trvalé vztahy mezi oběma komunitami." Benedikt XVI. pak citoval modlitbu, kterou jeho předchůdce papež Jan Pavel II. prosil při své návštěvě Jeruzaléma v jubilejním roce 2000 za odpuštění všech příkoří, která Židé v předchozích dobách utrpěli.

"Nenávist a opovržení lidmi, jaké se naplno projevíly v shoa, jsou zločinem proti Bohu i proti lidstvu," řekl dále papež a upozornil, že by to mělo být jasné "zvláště těm, kdo stojí v tradici Písma svatého, podle kterého je každý člověk stvořen k obrazu Božímu a podle jeho podoby. Nade vší pochybnost je jasné, že jakékoliv popírání nebo podceňování tohoto strašného zločinu je zcela nepřijatelné," řekl také Benedikt XVI. Holocaust je podle něj "varováním pro budoucnost a výzvou k úsilí o smíření." V závěru audience pak Svatý otec vyjádřil naději, že "současné přátelství bude i

nadále silit" a vztahy mezi židy a křesťany budou přinášet své ovoce.

Duchovní cvičení pro papeže a pracovníky kurie povede kardinál Arinze

Svatý otec Benedikt XVI. a pracovníci římské kurie se v dnech 1.-7.3.2009 zúčastní každoročních postních exercicií. Za kazatele letošních duchovních cvičení byl vybrán kardinál Francis Arinze, bývalý prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. Stal se tak po 25 letech dalším Afričanem, který vede vatikánské exercicie. V roce 1984 připravil duchovní cvičení kardinál Alexandre do Nascimento z Angoly. Během duchovních cvičení bude Svatý otec se svými spolupracovníky rozjímat nad tématem "Kněz se setkává s Kristem a následuje jej". Po celý týden se nekonají žádná veřejná shromáždění, zrušena je i pravidelná střední generální audience Svatého otce. Každý den budou pronesena tři zamyšlení na uvedené téma, duchovní program doplní denní modlitba církve – breviář a večer i společná adorace a svátostným požehnáním.

Biskup Williamson požádal o odpuštění

Biskup Williamson, jeden ze čtyř biskupů Bratrstva sv. Pia X., z nichž nedávno byla snata exkomunice, požádal o odpuštění obětí hitlerovské genocidy i církev za svá slova, kterými popřel rozsah tohoto zločinu proti lidskosti. Biskup Richard Williamson vydal prohlášení, které zveřejnil Papežská komise *Ecclesia Dei*. Píše se v něm:

„Svatý otec a můj představený, biskup Bernard Fella mne vyzvali, abych přehodnotil výroky, které jsem učinil pro švédskou televizi před čtyřmi měsíci, protože jejich důsledky jsou velmi závažné. Vzhledem k těmto důsledkům mohu s vší upřímností prohlásit, že svých slov lituji a kdybych věděl předem, jaké škody a bolest způsobí církvi, ale také pozstalým a příbuzným obětí, vystavených nespravedlnosti Třetí říše, nikdy bych je nevyslovil.“

Pro švédskou televizi jsem vyjádřil mínění jistého neoborníka na historii, mínění vytvořené před 20 lety na základě tehdejších argumentů, které jsem na veřejnosti vyslovil zřídka kdy. Události posledních týdnů a rada představených Bratrstva sv. Pia X. mne přesvědčily, že jsem zodpovědný za to, co z toho vyplynulo. Žádám před Bohem o odpuštění všechny ty, kdo byli právem pohoršeni tím, co jsem řekl, protože – jak řekl Svatý otec – každé nespravedlivé nás proti jedinému člověku zraňuje celé lidstvo.“

V Londýně 26. února 2009, biskup Richard Williamson

Podle zpráv České biskupské konference

Rodina - základ společnosti

Z poselství Svatého otce Světovému kongresu rodin v Mexiku

Toto Světové setkání rodin chtělo odat odvahy křesťanským rodinným členům, aby se jejich členové stali svobodnými osobami, bohatými na lidské a evangelijní hodnoty na cestě ke svatosti, která je nejlepší službou, jakou my křesťané můžeme nabídnout současné společnosti. Křesťanská odpověď na výzvy, kterým musí čelit rodina a vůbec lidský život, spočívá v posílení důvěry v Pána v sílu, která se rodí ze samotné víry a která se žije nasloucháním Božímu slovu. Jak je to krásné, když se rodina shromažďuje, aby dala Bohu promluvit k srdcím svých členů skrze jeho živé a působivé slovo. V modlitbě, a zvláště v modlitbě růžence rodina rozjímá o tajemstvích Ježíšova života, osvojuje si hodnoty, o kterých rozjímá, a cítí se povolána, aby je vtělila do svého vlastního života.

Rodina je nezbytný základ pro společnost a národy a také nenahraditelné dobro pro děti, které mají přicházet na svět jako plody lásky, naprostého a nekonečného daru rodičů. Jak dal název Ježíš, který ctil Pannu Marii a Svatého Josefa, rodina zaujímá základní místo při výchově osobnosti. Je to opavdová škola lidství a věčných hodnot. Nikdo nedal život sám sobě. Přijali jsme život od druhých a ten se rozvíjí spolu s pravdami a hodnotami, které přijímáme ve vztahu a společenství druhých. Vtom myslu rodina založená na nerozlučném manželství mezi mužem a ženou vyjadřuje tuto dimenzi vztahů, synovství a společenství a je prostředím, kde se člo-

věk může narodit v důstojnosti, vyrůstat a rozvíjet se ve své plnosti.

Tato výchovná práce je ohrožována překážkou mylného pojetí svobody, ve kterém jsou subjektivní vrtochy a nápadky individua povyšovány do té míry, že každý zůstává uvězněn v zajetí vlastního já. Pravá svoboda lidské bytosti vychází z pojetí bytosti stvořené jako Boží obraz a podobenství, a proto je uplatňována s odpovědností a volí vždy autentické dobro, aby se stalo láskou, sebedarováním. K tomuto cíli více než teorie jsou potřebné blízkost a láska, které mají charakterizovat rodinné společenství. V prostředí rodinného krbu se učíme opravdu žít, hodnotit život a zdraví, svobodu a pokoj, spravedlnost a pravdu, práci, svornost a vzájemnou úctu.

Dnes více než kdy jindy je nezbytné svědectví a veřejné úsilí všech pokřtěných, aby byla důrazně potvrzena důstojnost a jediná a nerozlučná hodnota rodiny založené na manželství mezi mužem a ženou a otevřené pro život, a to pro lidský život ve všech jeho fázích. Je třeba taktéž prosazovat legislativní a administrativní podporu rodin a jejich nezadatelných práv, která potřebují, aby mohly dále plnit své mimořádné poslání. Svědectví, která byla představena při včerejší slavnosti, ukazují, že rodina i dnes může zůstat pevná v lásce k Bohu a obnovit lidstvo v novém tisíciletí.

Toužím vyjádřit svou blízkost a ujistit svou modlitbou všechny rodiny, které vydávají svědectví o věrnosti i v podmínkách obzvláště obtížných. Povzbu-

zuji četné rodiny, které i když žijí někdy mezi protivenstvími a nepochopením, dávají příklad velkodušnosti a důvěry v Boha v pevné naději, že jim nebude scházet potřebná pomoc. Myslím také na rodiny, které trpí kvůli chudobě a nemoci, odstrkování a vystěhovalectví, a zvláště myslím na ty křesťanské rodiny, které jsou pronásledovány pro svou víru. Papež je velice nablízku vám všem a provází vás ve vašem každodenním úsilí.

Než uzavřu toto setkání, mám to potěšení oznámit, že VII. světové setkání rodin se uskuteční, dá-li Pán Bůh, v Itálii ve městě Miláně v roce 2012 na téma: „Rodina, práce a svátek“.

Svěřuji všechny rodiny světa do ochrany nejsvětější Panny, tolik uctívané ve vznešené mexické zemi pod titulem Guadalupská. Já, která nám stále připomíná, že naše štěstí spočívá v tom, že plníme Kristovu vůli (srov. Jan 2,5), nyní říkám:

Nejsvětější Matko Guadalupská, která jsi projevila svou lásku a něžnost národům amerického kontinentu, zahrň radostí a nadějí všechny rodiny světa.

Tobě, která nás předcházíš a vedeš po cestě víry k věčné vlasti, svěřujeme radosti, plány, starosti a vroucí tužby všech rodin. Maria, k Tobě se utíkáme v důvěře ve tvou mateřskou něhu. Vyslyš prosby, které ti přednášíme za rodiny celého světa v tomto klíčovém období dějin, přijmi všechny do svého mateřského srdce a provázej nás na naší cestě k nebeské vlasti. Amen.

*Podle L. Osservatore Romano
19.-20. ledna 2008*

Voice of Cleveland

WERE 1490-AM

Sundays: 1.00 - 2.00 p.m.

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

**Vás zve k poslechu hudby
z naší vlasti**

**na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.**

Mučednictví v zemi kvetoucích višní

Ze všech japonských mučedníků 17.století zná Církev na 3000 jmenovitě. Odhaduje se, že do začátku 18.století bylo v Japonsku zavražděno na 200 tisíc křesťanů.

Křesťanství v zemi samurajů

Počátky evangelizace Japonska jsou spojeny s činností svatého Františka Xaverského. Tento jezuita dorazil na ostrovní říši v roce 1549. V jednom z dopisů z roku 1550 vyjadřuje svůj obdiv k Japoncům, kteří přijímali křesťanství:

„Viděl jsem, jak se radovali z našeho úspěchu a osvědčovali velkou horlivost v šíření víry a v tom, že přiváděli ke křtu pohany, které sami obrátili.“ V roce 1576 byl v Japonsku vysvěcen první katolický kostel.

Až do roku 1578 probíhal rozvoj křesťanství především díky jezuitům systematicky a bez větších problémů. Do té doby společenství křesťanů vzrostlo na více než 200 000 osob. V roce 1587 dvě křesťanky odmítly stát se souložnicemi šóguna Taicosama (všemocného správce slábnoucí císařské vlády). Začalo propouštění křesťanů z úřadů a z armády. Jezuité obdrželi zákaz šířit křesťanství a bylo spáleno na 200 katolických kostelů.

V pronásledování sehrály svou roli nejen uražené ambice šóguna, ale rovněž zájmy bonzů, buddhistických duchovních, kteří měli především v provinciích silný vliv. Je třeba také připomenout neblahý vliv protestantů, kteří přicházeli na ostrov jako holandsští a angličtí kupci. Aby získali obchodní koncese, aktivně se účastnili pronásledování katolíků a udávali pronásledovatelům místa, kde se katolíci shromažďovali a ukrývali. Angličtí a holandské kupci dali japonským vládcům dokonce návod, jak identifikovat katolické misionáře, kteří se skrývali mezi cizinci, příjezďáky do Japonska: podezřelí lidé měli dostat příkaz, aby pošliapali oltární kříž. Oni sami jako odpůrci „papistických bludů“ ochotně podstoupili tuto zkoušku.

V roce 1587 začala celá série pronásledování s cílem zcela potit katolickou církev v Japonsku. Jedním z velkých center katolíků v Japonsku bylo Nagasaki. Místo, které dříve, než se stalo v roce 1945 cílem tragického svržení ato-

mové bomby, zapsalo se do dějin jako mučednická aréna japonských katolíků. V roce 1597 na rozkaz šóguna Hideyoshiho bylo na návrší za městem ukřižováno 26 katolíků. Byli mezi nimi také jezuitští a františkánští misionáři i laici. Jedním z nich sv. Pavel Miki. Mezi popravenými byly i děti ve věku 12 a 13 let.

Další vlna pronásledování začala v roce 1614. Šógun Daifusama nařídil zbourat všechny zbývající svatyně v zemi. Misionáři a katolíci z významných japonských rodin byli vyhnáni ze země. Pronásledování katolíků v Japonsku trvalo celé sedmnácté století. V září 1622 bylo na hranici upáleno 25 katolíků, z toho 9 jezuitů, 6 dominikánů a 4 františkáni. Před svou popravou se museli dívat, jak bylo sťato 30 jiných křesťanů. Japonský mořeplavec Richard Cocs byl svědkem mučednické smrti 55 katolíků, mezi kterými byly pětileté a šestileté děti. Oběti byly upáleny na hranici v náručí svých matek a volaly: „Ježíši, přijmi naše duše.“

Ze všech mučedníků 17. století zná Církev na 3000 jmen. Odhaduje se, že do začátku 18. století zahynulo v Japonsku mučednickou smrtí kolem 200 000 věřících. Obtíž zachovat úplné martyrologium spočívá v tom, že v polovině 17. století zahynuli všichni misionáři, kteří pracovali v zemi kvetoucích višní.

Hrdinství víry vítězí nad nenávistí

Pronásledování křesťanů v Japonsku se vyznačovalo jednak systematickostí, jednak obzvláštní krutostí. Pronásledovatelé používali zvláště rafinovanou a krutou torturu, aby křesťany přiměli k odpadu od víry. Byli nejen křižováni a spalováni, ale mučení také tak, že je ponořili na několik hodin do jam, ze kterých vycházely horké jedovaté páry. Tak byl mučen např. augustinián Bartoloměj Gutierrez. Jeho mučení trvalo téměř rok od prosince 1631 do září 1632. Aby prodloužili jeho mučení, po-

Japonští mučedníci

volávali lékaře, kteří měli vyléčit popáleniny, aby pak byl vystaven novému mučení. 3. září 1632 byl tento misionář upálen na hranici. V roce 1867 je spolu jinými dvěma sty japonských mučedníků prohlásil Pius IX. za blahosladené.

Svatý František Xaverský, který zahájil v Japonsku misijní činnost, napsa *Zdá se mi, že nikde nenajdu národ, který by se vyrovnal Japoncům*. Tato jeho slova našla zvláštní potvrzení v období dlouhotrvajících pronásledování církve v Japonsku. Očití svědkové potvrzovali neobyčejnou statečnost a dokonce touhu po mučednictví, s jakou obětovali svůj život japonští svědkové víry.

Mezi ukřižovanými katolíky v Nagasaki v roce 1597 byl také 13letý Tomáš Kosaki. Před svou smrtí napsal své matce list na rozloučenou, ve kterém jsou také tato slova: *Díky milosti našeho Pána na píšu Ti, maminko, tento dopis. Podle rozsudku budeme všichni, i padres, ukřižováni v Nagasaki. Je nás dvacet šest. Prosím, netrap se kvůli otci a kvůli mně, protože Tě budeme čekat v nebi. Kdyby nemohla najít padre, který by Ti udělil poslední pomazání, pamatuj na lítost za*

hříchy a chraň víru. Pamatuj na nesčetné milosti plynoucí od Pána Ježíše. Když je možno zde na zemi všechno rychle ztratit, i kdyby ses stala žebráčkou, prosím Tě, abys neztratila nebeskou slávu. Nezáleží na tom, co říkají lidé, snáň to všechno s trpělivostí a láskou. Prosím Tě, modli se za nás všechny. A ještě o jedno Tě prosím: ponoř své srdce do litości nad hříchy. Pán Bůh ať Tě chrání.

V roce 1862 byl autor těchto slov prohlášen Piem IX. za svatého spolu se svými 25 druhy. Jejich památka se slaví 6. února.

Dějiny mučedníků japonské církve mají i své dramatické příběhy. Jedním, který v 17. století zradil, byl jezuita P. Ferrara. V roce 1634 nevydržel mučení, zřekl se víry a pošlapal kříž. V následujících letech byl svědkem mučednické smrti dalších jezuitských misionářů, kteří přicházeli do Japonska i proto, aby zachránili duši otce Ferrary.

V roce 1643 z pověření úřadů předsedal tribunálu, který měl soudit nedávno zatčených pět jezuitských misionářů. Na jeho výzvu, aby se zřekli víry, odpověděl jménem všech otec Rubini: *Řekni to zbabělcům, které chceš zahanbit. Doufáme, že máme dost odvahy, abychom zemřeli jako křesťané a kněží.*

Ta slova na něho zapůsobila jako rána mečem. Utekl ze svého místa. Boží milost ho nakonec v roce 1652 přivedla jako 80letého před soudce v Nagasaki. Když se ho soudce ptal na totožnost, odpověděl: *Jsem ten, který zhrěšil proti Králi nebe a země. Zradil jsem ho ze strachu před smrtí. Jsem křesťan, jsem jezuita.*

Po těch slovech byl na 60 hodin ponořen do jámy s jedovatými výpary. Tentokrát vydržel až do konce.

Jeden z misionářů, který byl svědkem mučednictví křesťanů v Nagasaki v roce 1597, napsal: *Udivující ovoce této štědré oběti našich dvaceti šesti mučedníků spočívá v tom, jak křesťané nedávno obrácení, tak ti, kteří už mají zralou víru, byli utvrzeni ve víře a v naději na věčnou spásu. Rozhodli se obětovat svůj život pro Krista. I samotní pohané, kteří byli svědky mučednictví, byli uchváteni radostí těch blahoslavených, kteří trpěli na křížích, i odvahou, s jakou šli vstříc smrti.*

Toto hrdinství víry, které převyšovalo krutost pronásledovatelů, nebylo poslední skvělou stránkou dějin japonské církve. Po krutém pronásledování v 17. století sestoupila japonská církev do podzemí. Byla to církev zbavená kněží, a tím všech svátostí s výjimkou křtu. Ten jim ve spojení s ústní katechezí nakonec vystačil. Křesťané, kteří zůstali na živu, setrvali na modlitbách a čekali na „někoho, kdo přijde z Říma“. Autentičnost tohoto svědka měl doložit obrázek Matky Boží.

Víra katolíků přetrvala po staletí

Období katakomb japonské církve trvalo téměř 200 let. Na počátku 60. let 19. století skončilo období izolace Japonska od okolního světa. Vraceli se rovněž misionáři (tentokrát se připojili i protestanti). Panoval názor, že bude třeba začít od nuly. Nikdo nevěřil, že by od poloviny 17. století, kdy zahynuli poslední kněží, kteří v Japonsku působili, mohli v této zemi nějaká katolíci přetrvat.

V roce 1865 P. Petitjean, francouzský katolický misionář, postavil v Nagasaki malou kapličku. Mnoho dní do ní přicházeli jen kněží. Ale jednoho dne vedle kněze poklekly dvě Japonky. Zeptaly se ho: *Máš papeže?* Když obdržely kladnou odpověď, položily mu další otázku: *Modlíš se k blahoslavené Panně?* Když uslyšely souhlas i na tuto otázku, měly ještě jeden dotaz: *Jsi ženatý?* Když uslyšely zápornou odpověď, řekly: *Jsi tedy křesťan jako my.*

Někdo z Říma nakonec přijel. Ukázalo se, že v Nagasaki a okolí přetrvalo po celá staletí na 2500 katolíků a v celém Japonsku činil tento počet 50 tisíc osob. Pius IX. byl skutečností přetrvání křesťanské obce v Japonsku i přes kruté pronásledování a dlouhou dobu bez kněží tak dojat, že vyhlásil 17. března za svátek „Nalezení křesťanů“. (Pro srovnání: v komunistickém Rusku byli věřící bez kněží maximálně 70 let.)

Grzegorz Kucharczyk
Milujcie sie 5/2008

Žalm 86

Nakloň, Hospodine, svůj sluch a vyslyš mě,
vždyť jsem ubohý a chudý.
Zachovej mou duši,
neboť jsem ti oddán,
pomoz svému služebníku,
který v Tebe doufá.
Ty jsi můj Bůh,
smiluj se nade mnou, Pane,
neboť stále k Tobě volám.
Obvesel život svého služebníka,
neboť k Tobě, Pane,
pozvedám svou duši.
Tys totiž, Pane, dobrý a schovávavý,
nejvyšší milosrdný ke všem,
kdo volají k tobě.
Vyslyš, Hospodine, mou modlitbu,
všimni si hlasu mé snažné prosby.
V den svého souzení
k Tobě volám,
Ty mě přec vyslyšíš!
Nikdo mezi bohy se Ti nevyrovná,
Pane, nic se nepodobá tvým skutkům.
Všechny národy, které jsi učinil,
přijdou, budou se Ti klanět, Pane,
a velebit tvé jméno.
Protože tys veliký
a činiš divy,
Ty jediný jsi Bůh.
Pouč mě o své cestě, Hospodine,
abych krácel v tvé pravdě,
veď mé srdce, aby se bálo tvého jména.
Chci Tě chválit,
Pane, můj Bože,
celým svým srdcem
a věčně velebit tvé jméno.
Neboť veliká byla ke mě tvá láska
a z hlubin podsvětí jsi vytrhl mou duši.
Bože, povstali proti mě zpupní lidé
a tlupa násilníků mi ukládá o život,
neberou na Tebe ohled.
Ty však jsi, Pane,
Bůh milosrdný a milostivý,
váhavý k hněvu,
srvechovaně laskavý a věrný.
Obrát se ke mě
a smiluj se nade mnou,
uděl sílu svému služebníku
a zachraň syna své služebnice.
Dej mi znamení své přízně,
ať ho vidí, kdo mě nenávidí,
a zahanbí se, že Ty, Hospodine,
jsi mi pomohl a potěšil mě.

Úmrtní oznámení

*S hlubokou bolestí v srdci oznamujeme
všem milým přátelům a známým smutnou zprávu,
že dne 28. ledna 2009 odešel náhle z našeho středu
naš milovaný manžel, tatínek a dědeček, pan*

Josef Šneberger

Narodil se 30. března 1927 a pocházel ze statku v Dnešicích, okres Plzeň v Čechách. Po politickém převratu odešel z vlasti do exilu a posléze emigroval do Kanady, kde působil sedm let.

Od roku 1958 žil v Chicagu, kde uplatňoval své technické vzdělání mechanického inženýra a byl velmi oblíben v kruzích jeho kolegů a přátel pro jeho ryzí charakter, dobrotu srdce a milou povahu.

V roce 1961 se oženil s manželkou Vlastou a společně vychovali dceru Noru.

Byl dlouholetým členem výboru Sdružení československých exulantů v Chicagu a činný při organizaci reprezentačních plesů, jakož i v dalších krajských a občanských aktivitách. V březnu 2006 se s manželkou přestěhovali do Kolorada, do blízkosti jejich rodiny a vnoučat v předměstí Denveru.

Po zpopelnění jeho ostatků, jsme se s naším drahým rozloučili při vzpomínkovém obřadu 8. února 2009.

**Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat
v sobotu 28. března 2009 v 6.30 hod. večer
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.**

*Děkujeme všem, kdo si na něho s námi
vzpomenou s vroucí modlitbou.*

Vlasta Šneberger, manželka
Nora Šneberger - Radz, dcera
Dr. Gary Radz, zeť
Alex, Brady a Míla Radz, vnoučata

Za Josefem Šnebergrem

Josef Šneberger se narodil 30. března 1927 v Dnešicích, okr. Plzeň, jako jediný syn ve statku, který jeho předkové po generace vlastnili. Zemřel 28. ledna 2009 v předměstí Denveru v státě Kolorado.

Vyrůstal na vesnici a rodinném gruntu, který mu dal do života nejen pozitivní přístup k jakékoli práci ale i základ morální, kterého se Josef během celého života neuchýlil ani o milimetr.

Po maturitě odešel studovat na Vysokou školu do Prahy. Tam jako mnoho jeho vrstevníků, nekomunistů, byl z Vysoké školy vyloučen krátce po komunistickém puči v Československu v únoru 1948. Brzy na to byl povolán na vojnu. Při odvodu všichni komunisté udělali chybu. Poslali ho totiž hlídat hranice s Západním Německem. Když se bolševici rozhodli Šnebergerův rodný statek znárodnit, lépe řečeno ukrást bez náhrady, Josef věděl, že nemá na co čekat. A tak za jedné krásné noci v roce 1951 opouští rodnou zem, kterou měl tolik rád, a s kulometem na zádech odchází za svobodou. Přechod přes hranice nebyl pro Josefa žádný problém protože tam znal každý kámen.

V uprchlických táborech v Regensburgu a Ludwigsburgu se pak seznámil s mnoha lidmi s podobnými osudy. Jen tak namátkou bych chtěl vzpomenout na některé z nich, jako D. Navrátila, Františka Froňka, Josefa Engla, Jaroslava Rabasa, Josefa Kreidla a Ing. Václava Zolmana s kterými se později opět po letech sešel v Chicagu. Z Německa vycestoval do Kanady. Po kratším pobytu v Hamiltonu odešel za prací na sever Kanady do Norandy, kde pracoval v dolech na měď.

V roce 1958 přichází do Chicaga, kde se okamžitě zapojuje do činnosti Sdružení československých exulantů. Přikládá ruku k dílu. Později se stává dlouholetým jednatelem této protikomunistické organizace a ve své funkci zůstává až do doby, kdy mu již zdraví přestávalo sloužit. Vykonal velký kus práce a to nejen po stránce politické a organizační. Pepa totiž dokázal zabrat. ať to bylo cokoli, bylo na něj stoprocentní spolehnutí. Takže možno říci, že i on se svou měrou zasloužil o konečný pád komunismu v Československu.

Po příchodu do Chicaga studoval po večerech strojírenské inženýrství. Postupně pracoval v International Harvester, GM, Electromotive Division, kde byl velmi oblíben a pro firmu Bosch. V roce 1961 se oženil s Vlastou, rozenou Zimovou, spolu vychovali dceru Noru, povoláním právníčku.

Počátkem roku 2006 se Pepa s manželkou odstěhovali do Kolorada za dcerou a její rodinou. Pepovi se v Koloradu líbilo. Asi mu ty hory připomínaly milovanou Šumavu, kam se jindy nikdy nepodívá. Ani po tom moc netoužil, když se dozvěděl, jak byl jejich grunt, kde jeho rodné role jsou prosáknuté krupějem potu jeho předků, vyrabován a zruinován komunistickou lůzou.

V Josefovi Šnebergrovi odešel na Pravdu Boží exulant, čestný člověk ryzího charakteru, kterých je na světě málo. - Budiž čest jeho světlé památce!

*Pozůstalé manželce Vlastě, dceři Noře a celé jejich rodině
vyslovujeme hlubokou soustrast.*

Václav J. Zolman
Sdružení československých exulantů v Chicagu

Zvěstujeme Vám radostnou zprávu

Česká misie v Chicagu zakoupila

NOVÝ KOSTEL

Nachází se na: 9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513

Kostel má kapacitu asi 160 míst k sezení, pod kostelem je hala stejných rozměrů a velká zařízená kuchyně.

Ke kostelu přiléhá boční trakt, kde jsou v 1. poschodí 3 kanceláře a velká klubovna.

V suterénu je 1 kancelář, sociální zařízení pro muže a pro ženy a klubovna stejných rozměrů jako v 1. patře.

Ke kostelu přísluší velký zatravněný pozemek (zahradu) vhodný pro pořádání pikniků.

Poslední budovou areálu je fara, ta má obývací pokoj, jídelnu a kuchyni, 4 ložnice a 2 koupelny a dvojitou garáž.

U kostela je dostatečný prostor k parkování aut.

Česká misie zakoupila kostel od Metodistické církve za \$ 850.000,- z toho \$ 50.000,- bylo dáno jako základ a zbývajících částka \$ 800.000,- je na splátky do konce roku 2013, úrok půjčky je 2%.

Misie musí splácet nejméně \$ 5.000,- měsíčně. Počítáme s tím, že hlavní část uhradíme jakmile se prodá stávající misijní dům v Ciceru. Kostel bude zasvěcen, jako dosavadní kaple našim národním patronům.

Po nejnutnějších úpravách chceme, dá-li Pán Bůh, zahájit pravidelné bohoslužby v novém kostele v sobotu před květnou nedělí t.j. 4. dubna 2009 v 6,30 večer. Plánujeme zde již bohoslužby celého Svatého týdne.

U příležitosti otevření nového kostela připravuje skupina mladých Pašijové hry se zpěvy, které budou provedeny na Květnou neděli, na Zelený čtvrtek a na Velký pátek.

Na zahájení zveme všechny členy misie a prosíme Vás, abyste též pozvali své přátele a známé.

Podrobný pořad bohoslužeb ve Svatém týdnu zveřejníme v příštím čísle Hlasů národa.

Náš nový kostel potřebuje také finanční pomoc.

Budeme Vám vděční za jakýkoli dar.

Jména dárců nad \$ 100,- zveřejníme v Hlasech národa.

Kdo věnuje dar nad \$ 1000,- dostane navíc čestný titul "Stavitel chrámu"

a jeho jméno bude trvale umístěno na pamětní desce v předsíni chrámu.

Za všechny naše dobrodince konáme modlitby a pravidelně obětujeme mše svaté.

Všechny dary Vám také potvrdíme pro odpisy na daně.

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČVELA

Agent

„Mluvíme česky“

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČVELA INSURANCE AGENCY, INC.

1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)

LaGrange Park, Illinois 60526

Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail

FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line

E-mail Address: LOU.CVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

**5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127**

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President

Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

**Loretta Moravec
1-708-484-3162**

**Dolores Jacklin
1-630-968-1292**

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

***Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service***

Úmrtní oznámení

*Staletí stála v mystické své výši,
jak za mír prosíc němým paží gestem,
s korunou hvězd, již květy lásky dýší
nejvelebnějším země české městem...*

*Zavládne pokoj v krásně české zemi,
až bude zářít, není volba jiná,
v národa srdci nad bratřími všemi
s stihlého sloupu láska Mariina.*
Stanislav Šmelhaus

**S bolestí v srdci oznamujeme
všem přátelům a známým,
že byl po dlouhé nemoci v pátek 20. února 2009
povolán na věčnost náš
milovaný manžel, tatínek,
dědeček a švagr, pan**

Stanislav Šmelhaus

Narodil se 18. října 1928 v Praze.

Po komunistickém puči odešel v roce 1949 do exilu.

Emigroval do Kanady a posléze se usadil v Chicagu.

Zde se v roce 1957 oženil s Marií Jandáčkovou a
měli tři děti - Janu, Slávu a Helenu, dnes mají 8 vnuček.

Po celý život působil jako profesor cizích jazyků.

Z tohoto světa odešel posílen svátostmi umírajících
obklopenými nejbližšími v nemocnici McNeal v Berwynu.

Rozloučili jsme se s ním v neděli 22. února 2009
v pohřebním ústavu Švec a synové v Berwynu a
v pondělí 23. února 2009 v kostele Panny Marie Svatohorské
v Ciceru, kde při zádušní mši svaté zazněla ve světové
premiéře zhudebněná báseň zesnulého k počtě Panny Marie na
Staroměstském náměstí v Praze ze sbírky Velehradské zvony,
kterou v roce 2008 zhudebnil Ing. Petr Chaloupský,
ředitel kůru u sv. Jiljí v Praze.

Po smutečních obřadech bylo tělo zemřelého zpopelněno.

*Děkujeme všem, kdo se s ním přišli na poslední cestě
rozloučit a vzpomenou si na něho v modlitbě.*

Marie Šmelhaus, manželka

Jana Conev, dcera s manželem Petko

Stan Peters, syn s manželkou Carrie

Helen Otčenášek, dcera

Vnoučata:

Kristina Kosyluk s manželem Robertem

Rianna a Michella Conev

Carolyn a Diana Peters

Nikole, Natalie a Angela Otčenášek

Anthony Jandáček, švagr s manželkou Carmellou

Petr Jandáček, švagr s manželkou Louise

Věra Wilt, švagrová

a ostatní příbuzní

Úmrtní oznámení

**Hluboce zarmoucení oznamujeme všem příbuzným,
přátelům a známým, že nás navždy opustila naše drahá
a milovaná maminka, babička, prababička a teta, paní**

Emilie Volingerová

Zemřela po krátké nemoci v úterý 13. ledna 2009
ve věku nedožitých 84 let.

Pohřeb naší drahé zesnulé se konal v pondělí 19. ledna 2009
v chrámu Páně ve Velkých Němčicích na Moravě.

Za truchlící rodinu:

dcera Emilie s rodinou

syn Miroslav

dcera Božena s rodinou

synovec John Novotný, BC, Kanada

Mši svatou za spásu její duše také obětoval Fr. Dušan Hladík
16. února 2009 v kostele Panny Marie v Ciceru v USA

Upřímná vzpomínka

**Letošního 29. března 2009 si připomínáme
deváté výročí odchodu na věčnost
naší drahé maminky a babičky, paní**

Zdeňky Umlaufové

Zdenka Kadlček, dcera

Václav a Kathy, syn s manželkou

Jimmy, Lisa, John, Denise, vnoučata

Také vzpomínáme na jejího manžela

Miroslava Umlaufa,

který zemřel 3. dubna 1988

Miluš a Luboš, dcera s manželem

Jirka, syn

Luboš a Mírek, vnoučata

**Mše svatá za ně bude obětována u Panny Marie
Svatohorské v Ciceru 28. března 2009 v 6.30 večer**

Děkujeme všem, kdo si na ně v modlitbě vzpomenou s námi.

Josef Fousek

sedmdesátníkem

(12.března 2009)

Celosvětově známý písničkář, básník, rebelant, kritik, člověk s laskavými očima a mohutnou hřívou, který celý svůj život zasvětil úsilí burcovat písničkami, epigramy, články, koncerty, knihami, aforismy, rozhlasovými pořady od roku 1969 dodnes český národ ke správnému chápání demokracie nahlédnutím do zákulisí vládnoucích a hřímáním proti nepravostem, stádočnosti a matení pojmů.

Snažil se a snaží upevnit charakter i morálku národa.

Přeje si, aby láska a pravda zvítězila nad lží a nenávistí.

Jako tramp dokáže nejen ránu za ránu dát, ale projevit

opravdové kamarádství radou, pobídkou k nápravě,

laskavým povzbuzením. Stále ještě koncertuje, píše,

vystupuje v rozhlasu a dokonce se do této práce zabere

natolik, že se zamkne v pokoji a nenechá se vyrušit.

S Pepíkem Fouskem jsme se seznámili osobně i s jeho tvorbou na koncertech pořádaných T. O. Dálavou blahé paměti v chicagské oblasti. Zjistili jsme, že je blízký i nám

jak svým nazíráním, tak svým bluesovým kytarovým

doprovodným projevem. Vzpomínáme!

A proto jubilantovi přejeme do dalších let

vedle ustáleného zdraví hlavně hojnost Božího požehnání v osobním, rodinném životě; a pak přiblížení se v co možná největším procentu k naplnění jeho životního cíle a poslání:

aby ta láska a pravda opravdu začala vítězit

nad zlem a nepravostí. Ad multos annos!

Eda Vedral, šerif v.v.

Do dalších let naplněných pokojem a radostí

vše dobré přejí také

Fr. Dušan Hladík

a přátelé z České misie v Chicagu

**Nesmí
se
zapomenout!**

*Před 15 lety - 3.března 1994 - zemřel náhle
krátce před svými padesátými narozeninami
písničkářský velikán našeho národa*

Karel Kryl

Pochopily ho a chápají dodnes generace mladých v naší vlasti a chápala ho též o hodně postarší generace exulantská. Několikrát jsme měli možnost vyslechnout

si jeho koncertování zde v Chicagu. Zjistili jsme,

jak je neúprosný v tom svém bojování o svobodu naší

i jeho vlasti. Příští měsíc se o něm zmíníme šířeji,

protože si připomeneme 65. výročí jeho narození.

Zatím tedy věnujme Karlu Krylovi

alespoň malou, tichou vzpomínku!

-ev-

Nejkrásnější blahopřání

k 56. narozeninám

milému bratrovi

Josefu Novotnému

z Křepic na Moravě

Vše nejlepší,

hojnost Božího požehnání a ochrany,

jakož i stále zdraví, dobrou životní pohodu

a dostatek síly pro službu

kostelního hospodáře

z celého srdce přejí

Sourozenci

a celá rodina

Přes oceán letí

Pozdrav a blahopřání

k 69. narozeninám

drahému příteli

Ing. Václavu Hlaváčovi

z Rousínova u Vyškova na Moravě

Mnoga ljeta zdravi byli,
mnoga ljeta živojů...

Aby nás Pán Bůh miloval,
hříchy odpustil, nebe dal!

To Ti přeje a vzpomíná

kolega John od Pacifiku

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

Pořádá březnovou schůzi
v úterý 17. března 2009 v 7 hodin večer
v klubovní místnosti České Misie,
2340 S. 61st Ave. Cicero, IL 60804

**Na programů je promítnutí
veselého českého filmu**

VRATNÉ LAHVE

V režii Jana Svěráka, který je nám známý filmem Kolja.
Hrdinou filmu je bývalý učitel češtiny v podání
Zdeňka Svěráka, který jako důchodce přijme místo
ve výkupu lahví menšího supermarketu. Film je hořkou
komedií o stárnoucím muži, jehož duše – plná fantazie a
lásky – nehodlá vzdát nerovný zápas s věkem.

Přijďte všichni na tento zábavný večer 17. března.

Dobrovolný dar \$ 3 .00

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago

Úmrtní oznámení

*Oznamujeme všem našim členům, příznivcům
a celé československé veřejnosti, že 20. února 2009
zemřel dlouholetý člen Sdružení československých
exulantů v Chicagu pan*

Stanislav F. Šmelhaus

Narodil se 18. října 1928 v Praze jako jediný syn v rodině
zubního lékaře. V roce 1948 před maturitou byl z politických
důvodů vyloučen z gymnázia a k dalšímu studiu na vysoké
škole nebyl připuštěn. Proto v roce 1949 odešel do exilu
v Západním Německu. Po krátkém pobytu v uprchlickém
táboře emigroval do Kanady, kde získal titul bakaláře na
Ottawské Univerzitě. Později přesídlil do Chicagské oblasti.

Studoval na Loyola Univerzitě. Studium ukončil
s akademickým vzděláním Master degree v oboru
svobodných umění. Stal se profesorem jazyků, které
vyučoval po mnoho let na několika školách v Chicagské
oblasti. Byl nadaným básníkem a své básně také publikoval.
Kromě toho byl také překladatelem v několika světových
jazycích. S manželkou Marií, rozenou Jandáčkovou,
vychovali tři děti.

Budiž čest jeho světlé památce!

**Pozůstalé manželce a celé jejich rodině
vyslovujeme hlubokou soustrast.**

Sdružení československých exulantů v Chicagu

Vděčná vzpomínka

*Dne 26. března 2009 si připomeneme první výročí,
kdy odešla na věčnost naše milovaná maminka,
babička, sestra a teta, paní*

Georgiann Krzyvon

rozená Mašková, vdova po Erichovi Krzyvonovi.

Narodila se v Praze a v USA žila 55 roků. Bydlela
v Berwynu a byla členkou Telephone Pioneers of America.
Zamřela ve věku 67 let.

Odpočívá na hřbitově Woodlawn.

***Děkujeme všem, kdo si na ni spolu s námi
vzpomenou v modlitbě.***

Georgiann Kazmer, dcera s manželem Michaellem A.D.D.S.
Eric Krzyvon, syn s manželkou Laurou
Michael a Alex Kazmer a Katelyn a Daniel Krzyvon, vnoučata
jménem celé pozůstalé rodiny

Skrývá Český masiv „kosmické“ tajemství?

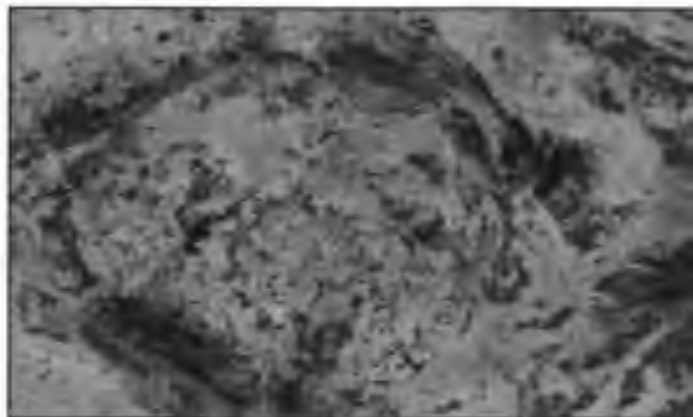
Dopadlo před dávnými věky na naše území mohutné kosmické těleso, které vytvořilo kráter, jehož valy dodnes lemují dnešní Čechy? Žijeme vlastně uprostřed jednoho z největších meteoritických kráterů na Zemi? Snímky z družic k této lákavé představě přímo vybízejí. Připomínají kruhový tvar impaktních kráterů. Ale už v 17. století si italský hvězdář Galileo Galilei všiml nápadné podobnosti měsíčních kráterů, které pozoroval svým primitivním dalekohledem, s vyobrazením Čech na středověkých mapách, kruhového území lemovaného horami. Naprostá většina geologů ale vznik Českého masivu vysvětluje na základě pozemských procesů a k hypotéze meteoritického kráteru je krajně skeptická. Asi největším propagátorem „českého kráteru“ je naopak geolog Petr Rajlich z Jihočeského muzea v Českých Budějovicích. Pro svou hypotézu se snaží shromáždit různé důkazy.

S hypotézou o obrovském kráteru po dopadu mohutného meteoritu na území střední Evropy přišel v osmdesátých letech minulého století americký astronom Michael Papagiannis. Svůj objev publikoval například ve známém časopise New Scientist. Papagiannis se ale domníval, že kráter je z geologického hlediska velmi mladý, nějakých sto milionů let. Už koncem osmdesátých let mu ale slavný český geolog profesor Vladimír Bouška objasnil, že toto datování je naprosto nesmyslné. Podle Boušky by muselo jít o mnohem starší útvar. To říká i doktor Petr Rajlich, který se zabývá geologií Čech. Myšlenka impaktu ho zaujala, protože řada indicií podle něj tuto hypotézu potvrzuje.

„Studijně jsem podnikl cestu do Kanady na stejně starý a zhruba stejně velký objekt, který se nazývá kráter Sudbury v Ontariu a tam jsem se seznámil s horninami, které bychom měli hledat u nás v Čechách. To se podařilo. Srovnatelné drcené horniny se sklem jsem našel zatím na třech lokalitách v Čechách. Jejich rozměr a povaha nás ale opravňuje k tomu, abychom řekli, že Čechy jsou velmi starý meteoritický kráter, patrně dvě miliardy let, který byl v pozdějších pochodech zpevněn natolik, že když došlo k nějakému vrásnění, jako se to stalo například v třetihorách, tak kolem toho pevného disku původního kráteru vznikaly hory, které dodnes lemují českou kotlinu.“

Kritici impaktové hypotézy uvádějí, že pouhá tvarová podobnost kráterů ještě nic nedokazuje. Především ale upozorňují, že posloupnost vzniku jednotlivých geologických útvarů v geologické mapě nesvědčí o tom, že by Čechy byly výsledkem srážky kosmického tělesa se Zemí. Pokud by byla impaktová hypotéza pravdivá, musely by se přý přepsat prakticky všechny respektované práce o geologii střední Evropy. Doktor Petr Rajlich ale předkládá indicie, které nelze jen tak odbýt mávnutím ruky. Geologie podle něj může prokázat, že v dané lokalitě došlo například k vysokoenergetickému procesu, který nelze vysvětlit procesy probíhajícími v nitru Země.

„Jsou to úlomky hornin stmelené sklem, které vzniklo za studena. Na jeho vzniku se tedy neúčastnila teplota. Došlo k pochodu, který se nazývá amortizace, zesklelnění hornin na místě vlivem nadzvukové šokové vlny, takže nedošlo k zahřátí hornin. Toto sklo plus rozbité okolní horniny tvoří velké mocné žíly, které jsou mimo rozsah jakýchkoliv zemských možných ge-

„Český kráter“ při pohledu z kosmu

nerovatelných energií.“

Pak je zde třeba nález rozsáhlé kry s mikrodiamanty v oblázkách Krušných hor. Ty miniaturní diamanty byly uchovány při krystalizaci mladších minerálů zirkonu.

„Pokud bychom měly tyto diamanty vytvořit v podmínkách pozemských, museli bychom s těmi horninami sestoupit do hloubky až 160 kilometrů a opětně vystoupit nahoru.“

Uvnitř zemské kůry jsou ale geofyzikálně zaznamenána rozhraní, která by musela být porušena. Rozhraní pod Krušnými horami a široko daleko je přitom stabilizované v hloubkách několika kilometrů, bez porušení. Takže o cestě diamantů z více než stokilometrové hloubky nemůže být řeč.

Diamanty jsou dnes běžně nacházeny v impaktních meteoritických kráterech. A tyto mikrodiamanty jsou jedním z důkazů pro vysokoenergetické pochody, které zde proběhly.“

Doktor Petr Rajlich dále připomíná pozůstatek tzv. přechodné dutiny, což je dutina po výbuchu meteoritu. V Čechách měla být tato dutina hloubku asi 40 kilometrů.

„Jedním pozůstatkem je důlek v zemském plášti pod jižními Čechami. Jeho střed je zhruba v okolí Tábora či Mladé Vožice. Průměr této dutiny byl kolem šedesáti kilometrů a jejím zpevněním vznikl středový pahorek, jehož zbytky jsou vidět jak na družicovém snímku, tak v geofyzikálních podkladech. Při zpevnění dutiny vznikl i ten vnější kráter, který má rozsah 290 až 260 kilometrů a který tvoří onen kruh, o kterém se bavíme. Vnitřní část Čech s lemem okolních hor. Zároveň je tento kruh velice silnou indicií pro meteoritický kráter, protože geologové neznají jiný pochod, jak takto velkou kruhovou stavbu vytvořit.“

Těch indicií svědčících o existenci „českého kráteru“ předkládá Petr Rajlich víc. To už bychom se ale ocitli v rovině problémů, které jsou geologickému laikovi zcela cizí. Českobudějovický geolog říká, že mu jde o diskusi, o to, aby se o impaktu hovořilo jako o druhé možné pracovní hypotéze při výzkumu geologie Čech. Může to mít i praktický dopad.

„Kromě toho má tato hypotéza velký význam pro naše znalosti o rozmístění rudných ložisek a s nimi spojených surovin například uranu v Čechách.“

Zdeněk Vališ, Kaleidoskop – Věda a technika
Rádio Praha 15. září 2001

Syrečky hajného Krupičky

Každou neděli dopoledne chodil k nám do hospody hajný Krupička. Jednou se však ve dveřích objevila místo hajného Krupičky jeho žena. Že prý ji Krupička posílá pro olomoucký syrečky, ale že mají být dobře proleželé.

Syrečky jsme měli ve výčepu pod skleněným poklopem, aby od nich nenačichla celá hospoda. Já již dávno věděl, jaký syrečky má Krupička rád. On totiž není syreček jako syreček. Některý jsou ještě k snesení, ale ty proleželé vydávají vůni, kterou každý nemese. A takový měl Krupička rád. Když jsem mu někdy řekl, že bych to nejedl, že se mi zdá, že s tím už hejbají červi, Krupička mi na to filosoficky odpověděl: „Já to jim až večer, co oko nevidí, to srdce neželí.“ Na štěstí měl hajný Krupička jen jedno oko. To druhé mu vystřelil nešťastnou náhodou hrabě František Šlík.

Krupičková nemusela mít vůbec starost, že bych ji vybral špatný syrečky. Vybral jsem jí ty nejvíce proleželé. Povídá mi: „Dobře to abal, já jdu ještě do kostela.“ Když jsem je balil, dávala nos stranou a rychle je strčila do příruční tašky, kde měla šátek, zpěvník a modlitebni knížku. Byla to zbožná žena. Kdyby neměla muže ráda, si by ty syrečky vyhodila na cestě do kostela. Ale byla to vzorná česká žena, která vždy udělala bez reptání na co si hajný Krupička pomyslí.

Když přišla do kostela, usdla do lavice a začala se modlit. Když se ozvaly varhany, otevřela tašku a vyndala zpěvník, neboť strašně ráda zpívala. Kostel byl za chvíli plný. Po levé i pravé straně sedly ženské z okolí. Kývnutím hlavy se pozdravily a začaly všichni zpívat. Ale za malou chvíli sousedka po levici začala sebou třet a číchat, jakoby se jí něco nelíbilo. Ohlédla se podezřele po Krupičkové a začala si od ní odsedávat. Brzo začala podobně číhat i sousedka po pravé straně a ve tváři se jí objevila nelibost. V zadní lavici taky někdo zabručel. Ženské stávaly se netrpělivé a jak mohly, odsedaly dál od Krupičkové.

Krupičková dlouho nemohla přijít na příčinu rozruchu, až najednou poznala co se stalo. Jak otevřela tašku, kde byly syrečky a taky ten zpěvník, tašku zapomněla zavřít. Nepomohlo ani, že tašku rychle zavřela. Zápach se šířil po celém kostele až nahoru na kůr.

Když se ozvala v zadních lavicích i ostrá slova, Krupičková sebrala tašku, sklonila hlavu a tiše odcházela z lavice. - „Že se konečně hnula,“ slyšela za sebou. „Měl ji kostelník vyhodit.“

Nebylo třeba, aby ji někdo vyhazoval. Krupičková uháněla jakoby jí střecha nad hlavou hořela. Cestou domů, poprvé v životě ahle česká putička hubovala na svého manžela, jaký to má divný hutě.

Sotva otevřela dveře u hájovny Krupička se ptal: „Neseš?“ Krupičková smutným hlasem odpověděla: „Nesu.“ A když mu pověděla, jakou si udělala v kostele ostudu, Krupička ji jen klidně odpověděl: „No, příště neber syrečky s sebou do kostela.“

Vzalo to hodně dlouho než se zase objevila Krupičková v kostele. A tašku měla pořádně vydrhnutou a vyvětranou.

Zpověď hajného Krupičky

Pamatuji se jako dnes na starýho Krupičku, hajného na Šlíkovém panství u nás na Jičínsku. Jak byl starý nevím, ale fousy měl vždy jako Krakonoš. Míval také nejkrásnější a nejlépe vycvičené honiči psy. To bylo asi proč si vybral hrabě Šlík a jeho syn, majorátní pán František, Krupičku za osobního myslivce. O oko přišel Krupička nešťastnou náhodou, když se kulka z Františkovy brokovnice odra-

zila od stromu, Krupičkovi přímo do oka. A tak za věrné služby a také za to vystřelené oko bydlel hajný Krupička v hájovně až do své smrti...

K nám do hospody chodil pravidelně jako do kostela, každou neděli dopoledne. Poručil si vždy jednoho zavináče a k tomu vypil dvě nebo tři osminky bílé, rezné. Hned jak jsem „vylovil“ zavináče z dřevěného soudku, povídá: „Sakra, kluku, zas máš by zavináče nějak hubený.“ Nevím jestli to věděl, nebo ne, ale já měl strašně rád tu cibulku ze zavináčů. Dnes se vám můžu přiznat. Když se nikdo nedíval a táta nebyl na blízku, vytáhl jsem trochu cibulky z nějakého toho zavináče. Ale abych to hajnému Krupičkovi vynahradil, nalil jsem mu vždy za to osminku vrchovatou, až rezná kofalka tekla po pultu.

Když jsme měli stáčet pivo do lahví a já chodil po okolí sbírat prázdné láhve, někdy jsem zastihl hajného Krupičku jak seděl na sluníčku před hájovnou. Byl to pohled pro bohy. V jedné ruce měl láhev piva, v druhé zas kus uzeného a jeho manželka mu myla ve škopíku nohy. Byla to vzorná žena. Pravá česká putička. Tenkrát jsem si přál, že až se jednou ožením, abych také měl takovou ženu. Oženil jsem se šťastně, ale putičku jsem nedostal.

Ta bílá, rezná, co u nás v hospodě vypil, asi dobře konzervovala a dobře držela hajného Krupičku na nohou. Ale nakonec, na každého dojde a došlo i na hajného Krupičku. Krupička ležel v komůrce na posteli a kolem něho stály děti a vnoučata. Jedna z dcer povídá: „Táto, neměli bychom zavolat pana faráře?“ „Ale k čemu, co by tu dělal?“ „Děti domlouvaly a nakonec si dal Krupička říct a povídá: „Tak ho sem přiveďte.“

Zanedlouho přišel kněz a laskavým tónem se ptal hajného: „Nuže, milý pane Krupičko, jste připraven na tu dlouhou cestu?“ „Takže jo, pane faráři. A co dál?“ „Máte ještě nějaký hřích, něco, co byste mi chtěl říct?“ „Kdepak, ani pomyšlení.“ „Nedopustil jste se ve svém životě někdy něčeho, čeho teď litujete?“

„Ale, Bože, taková jedna věc, ta mě dycky mrzela a bude mrzet až do soudného dne. Je tomu už hodně let, ale lituji toho ještě dnes.“ „Nuže, pane hajný, vypravujte, ulehčete svému svědomí a srdci. Budete spokojeně umírat...“ Hajný Krupička jen zakroutil hlavou. Ale farář domlouval a domlouval až Krupička konečně pravil: „Nu, když nedáte a tak hodně o to stojíte, tak vám to povím. Je tomu tak šedesát let, možná, že ještě víc. Tehda jsem byl švarným lesním mládencem. Náš lesní slavil svoje narozeniny a mě taky pozvali. Bylo veselo až se hory zelenaly. A tu veselost hlavně dělaly dvě neteře našeho lesního. Jo, panečku, to byla děvčata. Jedna hezčí než druhá. Ještě dneska mi srdce poskočí, když si na ně vzpomenu.“

Sněhu tenkrát bylo až po pás. Celý den chumelilo. Když jsem se o půlnoci sbíral na cestu domů, pan lesní povídá: „Ale kdepak, ani pomyšlení, kam pak byste šel, Krupičko, v takovém nečase. Přespíte u nás.“ A tak jsme ještě chvíli seděli a něco popili.

„Když bylo na čase jít spát, dali mi malou komůrku. Sotva jsem se svlékl a vlezl do postele, někdo klepe na dveře. Já řku: Dál! A kdo nepřišel? Jedna z těch krásných neteří. A víte co řekla?“ „Pane lesní mládenče, není vám také zima?“ Já povídám: „Ne, není mi zima.“ A tak ta hezká slečna odešla. Trvalo mi hezkou chvíli než jsem se z toho vzpamatoval a chtěl si zdřímnout. Zas někdo klepe na dveře. Já řku: „Dále!“ A kdo přišel? Ta druhá z těch roztomilých neteří. A co řekla? „Pane lesní mládenče, není vám pořád ještě zima?“ „Ne, povídám, není mi pořád ještě zima.“ A tak zas odešla.

„A tak vidíte, velebný pane, že mi tenkrát nebylo zima, toho jsem litoval po celý život až do dneška. Tu lítost ponesu sebou až do hrobu.“

Jaká to byla těžká věc být panský myslivec...

Lubomír Hromádka

Stála jsem u brány nebe a pekla (5)

Nesesmilniš !

Nyní u šestého přikázání - „**Nesesmilniš**“ - jsem si řekla: „No konečně - aspoň u tohoto přikázání mi nemohou vyčítat žádné přestupky. Nebudou mi moci předhazovat žádného milence, protože jsem po celý svůj život byla intimně jen s jedním mužem - a to byl můj první a poslední, totiž můj manžel.“

Najednou mi bylo ukázáno, že pokaždé, když jsem ukazovala odhalená prsa a **vystavovala na odiv své tělo** v sexy bikinách, sváděla jsem cizí muže k tomu, aby na mě civěli, měli přitom špatné představy a tím byli svedeni ke hříchu. A tímto zcela jednoduchým způsobem jsem - tak tu a tam - také sklouzla do manželské nevěry. Ale také jsem měla ve zvyku stále znovu **radit jiným ženám, že mají být svým manželům nevěrné**, přičemž jsem říkala:

„Nebud'te přece pitomé, **oplat'te jim to**, jen jim to nepromíjejte, nýbrž se rozejděte a **raději se dejte rychle rozvést!**“

Jen tímto žvaněním a těmito špatnými radami jsem se podílela na jednom opovrženímhodném cizoložství.

A tak při tomto přehledu svého života jsem i jasně poznala, že tak zvané hříchy „**žádostivosti těla**“ jsou ohavné. Vedou přímo do zavržení a je třeba je zcela striktně odmítnout, i když to už dnes mnoho lidí považuje za normální a říkají, že jim to vonělo a že to bylo úplně skvělé; že člověk tu a onu zkušenost jednou musel sám učinit; že to člověk musí zkusit, aby se dozvěděl, zda se přitom pociťuje rozkoš nebo zda dochází ke zcela zvláštnímu vrcholu. Mnozí se vůbec neštítí, aby si jako argument na své počínání vztáhli **dokonce srovnání se zvířaty**, a říkají: „Ať nás to prohání tak divoce jako divoká zvířata!“ A také pro **homosexualitu** je často předkládán argument, že je zcela přirozená a chtěná Bohem, protože je už také přece dokázáno, že i v říši zvířat existují homosexuální páření. **Ano, copak nepozorujeme, že si tím bereme za vzor zvířata?** A to má stejný význam, jako když se odhazuje duše. To, čím se vyznačujeme jako Boží obraz - totiž Jím stvořenou nesmrtelnou duši v každém člověku - tu tím házíme psům.

Bohužel jsem se ve svém životě vytrhla z ruky Boží. Musela jsem se smutkem zjistit, že hřích není pouze provedený skutek, nýbrž že mohu **těžce hřešit i v nejskrytějších myšlenkách a ve své duši**. Vždyť to také stojí ve vyznání hříchů: „**myšlením, slovy a skutky**“.

Bylo pro mě také velmi bolestné, když jsem musela poznat, jak všechny tyto **spáchané hříchy mají důsledky a dlouhou dobu působí dál**. Hřích cizoložství - lépe řečeno **hříchy cizoložství** - mého otce také přivodily velkou škodu jeho dětem a zadusily jejich duši. Tak jsem začala opovrhovat všemi muži a moji bratři se stali pravými odlitky, věnými kopiemi svého otce, kteří se všude vychloubají tím, že jsou ještě pravými máči, opravdovými záletníky a velkými pijany. A ještě si na tom také hodně zakládají. Pyšně to vytrubují do celého světa. Vůbec si nedělají hlavu, jak velmi tím zase škodí vlastním dětem.

A proto jsem svého otce na onom světě viděla tak hoř plakat. Teprve tam pochopil a viděl, jak velkým dědictvím svými hříchy zatížil své syny i dceru. A pochopil, jakou škodu tím způsobil v řádu Božím a ve stvoření Boha Otce.

Nepokradeš!

V sedmém přikázání - **Nepokradeš** - jsem si byla svou věc zase zcela jistá, považovala jsem se za velmi čestnou a nemě jsem si co vyčítat! Ale Pán Bůh mi drastickým způsobem ukázal, že u mě doma začalo hnit a plesnivět mnoho zbylých potravin, protože jsem při nakupování prostě měla příliš velké oči vůbec jsme nemohli všechno sníst; tedy zatímco jsem **nechala zkazit potraviny**, bylo na celém světě tolik hladu, a když mi to On postavil před oči, řekl k tomu jen:

„**Já jsem měl hlad a podívej se, co ty jsi udělala s tím, co jsem ti dal - nevážíš sis toho a nechala jsi to zkazit; bylo ti zima a podívej, jak ses nechala zotročit módními trendy** vnějším vzhledem. Jaké jmění jsi zaplatila za injekce, abys byla štíhlejší. Učinila ses také otrokyní svého vlastního těla. Zkrátka **povýšila jsi své tělo na božstvo**, učinila jsi ho modlou.“

A tak mi náš Pán postavil před oči, že jsem se tím stala **tať spoluvinnou na velké bídě v naší zemi** a že rovněž i v tom Božím přikázání jsem na sebe uvalila vinu.

Dále mě také upozornil na to, že pokaždé, když jsem o někom **mluvila špatně, kradla jsem mu jeho čest**. A něco takového zase napravit, zase to vrátit do původního stavu je téměř nemožné. Bylo by mnohem snazší, kdybych někomu ukradla batoh s penězi, neboť pak bych mu mohla peněžní obnos prostě vrátit, abych své provinění znovu napravila. Proto je také loupež „**dobrá pověst**“ nějakého člověka mnohem závažnější než právě prostá krádež věcí nebo peněz.

I své děti jsem okradla, když jsem jim odepřela být **dobrou ženou v domácnosti a matkou, matkou něžnou**, která o děti pečuje, která je tu stále pro ně a je jim praktickým vzorem na zásluhy a obětavé lásky. A ne matkou, která se sama potuluje je na ulici a děti nechá doma **samotné v opatrování televizoru jako náhradního tat'ky a počítače jako náhradní mamky a kruhu mnoha videoher jako náhradních sourozenců**.

A abych upokojila své svědomí, kupovala jsem jim za drahé peníze stále jen nejlepší značkové hadry, aby alespoň ve škole u svých přátel udělaly dojem a mohly vyvolávat závist. Ještě více jsem se zděsila, když jsem viděla, jak si moje matka činila výčitky a ptala se, zda vůbec byla dobrou matkou. A to, ačkoli moje maminka byla velmi zbožná a dobrá žena, žena v domácnosti a matka rodiny, která nás vždy znovu napomínala, milovala a ukazovala, jak velmi má starost o nás a o naše potřeby.

Přesně tak svým způsobem i můj otec stále znovu ukazoval, jak nás má rád a že jsme tím nejdůležitějším v jeho životě. A jak jsem tak byla ponořena do těchto myšlenek, řekla jsem sama pro sebe:

„Co se asi stane se mnou, která jsem svým dětem ani nic nedala; snad vůbec nepozorují, že teď už tu nebudu; pravděpodobně jim vůbec nescházím!“

Při těchto slovech mi přeběhl mráz po zádech, doprovázený bolestí, která mnou projela jako meč - středem srdce.

Styděla jsem se za všechna svá selhání na celé čáře. Je třeba, abyste věděli, že člověk může v „knize života“ vidět všechno tak jako ve filmu. A tak jsem tam také zrovna viděla, jak se mé děti při jedné příležitosti navzájem bavily a řekly následující:

„Doufejme, že moje matka bude potřebovat ještě delší dobu, než přijde domů; doufejme, že uvízla někde v zácpě, neboť moje mamka je velmi nudná a celou dobu dokáže jen reptat a kritizovat...“

Jak otřesné ale bylo, když jsem slyšela tříleté dítě a o něco starší dceru, jak takhle mluvili o své krkavčí matce!

A znovu jsem si uvědomila, že *jsem je oloupila o opravdovou matku*. Neposkytla jsem jim *žádný pokojný domov. Zabránila jsem*, aby v dětských letech mohly - prostřednictvím mého vzoru - *poznat Boha. A nenaučila jsem je, jak se miluje bližní*. Neboť je to přece tak prosté: Jestliže nemiluji svého bližního, nebudu mít také nic do činění s naším Pánem Bohem; *a jestliže sama nemám žádný soucit a milosrdenství a neuskutečňuji je v praxi*, potom ani *nemohu být s Bohem*; a tak ani nikoho nemohu přivést blíže k Bohu nebo předávat víru. *Neboť Bůh je Láska...*

Nepromluvíš křivého svědectví

No dobře, teď Vám chci ještě krátce něco vyprávět na téma: - *Nevydávat křivé svědectví proti bližnímu a nelhat*. A přitom jsem to skutečně dotáhla na přebornici. Slyšeli to také všichni??? Neboť mým otcem se učinil ďábel. Neboť každý z nás má svého otce, buď Boha Otce, nebo je to právě satan, který Mu upírá otcovství.

Jestliže Bůh je Láska, a já jsem ale plná hněvu, kdo je pak můj otec? To přece není těžko zodpovědět a je snadné to pochopit. Jestliže mi Bůh stále znovu káže smíření a odpuštění, jestliže mě On vyzývá k tomu, abych milovala své nepřátele a ty, kteří mi škodí - já ale mám v hlavě jen pomstu a myslím na heslo: „zub za zub“. A to byl skutečně tehdy můj svět a mé představy. Dobře, kdo pak tedy byl mým otcem? A k tomu ještě: *On, náš Pán Bůh, je Pravda sama a satan je kníže lži*. Kdo byl tedy potom mým otcem? Už vidíte. Mohu to otáčet a převracet, jak chci. Výsledek je stále: *To já sama jsem si ve svém životě zvolila ďábla za otce*.

A říkám Vám. Neexistuje *žádné rozdělování lži do kategorií*. Neexistují lži ani růžové ani tmavě žluté nebo brčálově zelené. *Každá lež je zrovna lží*. A přesně tak, jako neexistují tyto zmíněné zabarvené lži, neexistuje ani „lež z nouze“ nebo „laskavá lež“ nebo „milosrdná nebo soucitná lež“ a ještě tak mnoho jiných druhů, které vynalezli lstiví lidé podle démonického návodu, aby měli výmluvu.

Každá lež je zrovna lží. A ďábel je otec veškeré lži, lhář od počátku.

Lži, kterých jsem se svým jazykem dopustila, byly tak, tak příšerné, prostě strašné. Mohla jsem vidět, že jsem tím házela samé šestky. Při každé příležitosti jako například *při pomluvách*, které jsem pouštěla do světa, když jsem si z druhých dělala *legraci*, nebo když jsem lehkomyšlně vymýšlela pro druhé lidi *zlé přezdívky* a pak je vyprávěla celému světu a pokaždé jsem se ještě při tom *škodolibě bavila*. Jak velice a jak mnoho lidí jsem tím zranila, urazila, vydala na posměch a pomluvila. A to všechno jsem čínila svým bližním.

Nedovedete si vůbec představit, jak taková přezdívka dokáže člověka zranit. Může tím získat *komplexy méněcennosti, které ho provázejí celý život* a vždy znovu připravují bolesti.

Například jednu kamarádku, která byla trochu baculatější, jsem postě nazývala jen tou „tlustou“ nebo „sádelnatou koulí“. Už nikdy se tohoto označení nezbavila a zůstala vždy jen „sádelnatou koulí“. Velmi ji to přisadilo. Tato frustrace z ní učinila frustrovaného jedlíka, což zase mělo přirozeně dopad na obvod jejího těla. Často ji proto s sebou nebrali nebo nezvali.

A tak vidíte, jak slova mohou mít za následek i odpovídající skutky - a nakonec z toho vznikne celá spousta zla. Všechno jsou jen jedovaté plody jednoho lehkomyšlně vypuštěného slova.

... aniž požádáš statku jeho!

Když přezkoušeli můj život na základě Desatera Božích přikázání, vyšlo jasně najevo, že všechno mé zlo, hříchy a zloba měly svůj původ v chamtivosti.

Toto pošelilé přání, tato dychtivost prostě všechno vlastnit a o všem rozhodovat. *Musím mít místo, musím být*. Vždycky jsem si myslela, že budu šťastná, když budu vlastnit všechny peníze světa a budu velmi bohatá a toto *přání, abych měla peníze*, se u mě brzy zvrhlo v posedlost. Byla to velká škoda a pro mě velká tragédie. Když jsem totiž vlastnila skutečně hodně, hodně peněz a mohla jsem si téměř všechno dovolit, prožívala jsem nejhorší a nejnešťastnější období svého života.

Moje duše se dostala na dno, že jsem si dokonce chtěla vzít život. S tolika penězi a bohatstvím, a přesto sama a vnitřně prázdná, osamělá a opuštěná.

Sama jsem prožila, co znamená: *Láska, přátelství, náklonnost se nedá penězi koupit*.

I při pokusu koupit za všechny peníze světa lásku se dostane většinou jen *licoměrnost, faleš, lichotky a předstíraná poníženost*. Byla jsem tedy hluboce zklamaná, zahorklá ve slepé uličce svého života, kterou jsem si sama zvolila. Dosáhla jsem *vrcholu frustrace* a tam vál mrazivý vítr, který mi jen vnášel do mysli otázku, proč jsi sem vůbec vystoupila? Hrabivost, jakož i každá jiná žádostivost, tedy tato dychtivost po penězích a bohatství; tato závist toho, co už má jiný; toto „to musím mít také“ se do mě zakleslo, vzalo mě za ruku a přivedlo mě na scestí. Tato *chamtivost* mě vedla přímým směrem do pekla, pryč od mého Stvořitele Boha, z jehož ruky jsem se tímto „chtít mít“ vytrhla.

„Kniha života“

A po tomto rozboru mého života na základě Desatera Božích přikázání mi byl poskytnut pohled do mé „knihy života“. Byl to nádherný okamžik. Prostě se mi nedostává slov, abych mohla přiměřeně popsat tuto „Knihu života“.

Začala mým počtím. Jakmile se spojily buňky mých rodičů, probleskla jiskra. Malá, překrásná světelná exploze a z ní se vytvořila duše, moje vlastní duše, zcela chráněna v ruce Boha Otce – a v Bohu Otci jsem viděla tak láskyplného a něžného Tatínka.

Byl se mnou 24 hodin denně, vedl mě za ruku, chránil mě, stále měl o mě starost a stále za mnou. *Nikdy mě nespustil z očí a nenechal mě samotnou.* A všechno, co mi v prvním okamžiku připadalo jako trest nebo velké neštěstí, nebylo ničím jiným než výrazem Jeho lásky a Jeho starostlivosti o mě. Protože On se na mě nedíval zvenku a nehlédl na mé dobře formované tělo. Ne, On se díval do mého nitra, On zkoumal moji duši a přitom viděl, jak jsem pomalu ale jistě scházela z Jeho cesty a jak jsem odmítala Jeho záchranu a spásu.

A tak jsem mnoho situací svého uplynulého života při pohledu do své „knihy života“ zažila v jejich souvislostech a viděla jsem současné důsledky svého jednání a rozhodnutí své svobodné vůle. Pro lepší pochopení Vám chci proto vyprávět jeden příklad, který ukazuje, jak nádherná je taková „kniha života“.

Za svého života jsem byla velmi falešná a pokrytecká. Tak jsem často svým známým - nebo i přítelkyním - říkala lichotivým hlasem:

„Jé! Podívej, jak Ti to dnes sluší. Tyhle Tvé šaty jsou prostě skvělé a tak Ti padnou! Jak v nich vypadáš krásně!“

Ale v „knize života“ člověk dokonce vidí i to, co si přitom myslí a co se odehrává v jeho nitru. A tu jsem vnímala, že jsem si přitom v srdci říkala:

„Fuj! Jakou má ránu! A vždyť si přitom ještě i myslí, že snad je královnou krásy!“

Vidíte, to byly přitom mé myšlenky v mém skrytém nitru. V této „knize života“ člověk vidí a slyší tyto události jako ve filmu a tak jsem také všechno viděla a slyšela přesně tak, jak jsem to tehdy za svého života také slyšitelně řekla s jediným rozdílem, že jsem také mohla vidět a vnímat své myšlenky.

Bylo to jako *dvoukanálový zvukový film* v různých jazycích nebo jako film s titulky. Jeden zvukový kanál přenášel přesně to, *co jsem ze sebe vydávala svým jazykem* a s lícem měřností a druhý kanál mi dával *slyšet a číst myšlenky, které jsem přitom měla*, a mohla jsem přitom také vidět *stav své duše*, své nitro. Sami byste pomysleli na technický zázrak, kdybyste něco takového zažili o svých výrociích nebo situacích svého vlastního života. Je to prostě velkolepé!

A tak jsem viděla vnitřní skutečnost svého života. Všechna má lhaní tu ležela zcela odhalena, vřela jako v hnci bez poklice, byla nahá a bez příkras, každý je mohl vnímat. Celý svět je mohl vidět. Byla živoucí a odkrývala své vlastní ostudné činy. Svou matku, jak často jsem ji vodila za nos a

zcela sprostě podváděla. Často mi totiž právem nedovoli. abych šla ven a stýkala se se svými „špatnými“ kamarád Ale s poznámkou: „Mami, mám teď ještě skupinovou práci ve školní knihovně!“ jsem už byla v mžiku pryč. A mo matka to spolkla i s navijákem a uvěřila mé pohotovému lži.

Jak často jsem si takovými lžemi ukradla samotný čas, to lala jsem se okolo domů, prohlížela si pornografické filmy nebo šla do baru, abych se svými „kamarádkami“ popíje pivo.

A nyní to všechno viděla také moje matka v mé „knize života“, která zde byla pro všechny otevřená. Nic jí neuniklo.

Ještě další příklad toho, co jsem viděla ve své „knize života“. Moji rodiče mi vždy s sebou do školy dávali na přední svačinu banány. V té době jsme žili opravdu ve velmi nuzných poměrech, takže moje svačina se většinou skládala právě jen z banánů, tu a tam z housky a mléka. Často jsem jedla banány už cestou do školy a slupky jsem odhazovala prostě všude, kudy jsem právě šla, bez dalšího přemýšlení. Nikdy mi nepřišlo na mysl, nikdy jsem si nelámala hlavu nad tím, co všechno se může přihodit kvůli takové kluzké, nepříjemně odhozené banánové slupce, jaké škody může něco takového způsobit jinému člověku. A slupky od banánů, které jsem odhodila, se tedy tak prostě povalovaly.

Překvapující a nejpůsobivější bylo, jak mi Pán Bůh ukázal co některé - samozřejmě ne všechny - z těchto povalujících se slupek způsobily. Viděla jsem osoby, které kvůli těmto slupkám od banánů upadly a v některých případech by tyto pády byly mohly kvůli hustému provozu dokonce dopadnout smrtelně, a já bych tím byla bývala ještě vinna, kdyby byl zhasl nějaký lidský život. Všechno pouze z bezmyšlenkovitosti, z chybějícího pocitu zodpovědnosti a chybějících milosrdenství vůči mým bližním.

Tak tomu bylo také v jiném případě, když mi jedna přítelkyně v supermarketu omylem sama od sebe vrátila o celých 4.500 peso navíc. A v této souvislosti jsem pak šla také jednomu z mála případů ke zpovědi, kde jsem skutečně pocítovala upřímnou, hlubokou lítost a velkou bolest nad mými hříšnými počínáními.

Můj otec nás děti vždycky nabádal k tomu, abychom byli ve svém životě *čestní* a navzdory chudobě považovali *čest* za *velké dobro* - především i svou vlastní. Nemě jsme nikdy sáhnout po penězích druhého, ani když se jednalo pouze o několik centů. Když se tedy stala tato událost vrácením peněz, zpozorovala jsem omyl teprve v autě, kdy už jsem zase byla na zpáteční cestě do své ordinace. A řekl jsem si sama pro sebe:

„Ach, tahle pitomá stará kráva, to hloupé hovado, copak mi nevrátila o 4.500 peso navíc a na mně teď zase je, abych k ní jela nazpátek a ty peníze jí vrátila!“

Byla jsem už zase na cestě k supermarketu, když jsem se dostala do obrovské dopravní zácpy. V autorádiu jsem slyšela, že kolem dokola je všechno uzavřené. A znovu jsem hlouběji přemýšlela a řekla jsem si:

„Ach! To je opravdu vrchol. Teď mám ještě i ztrácet hodiny svého drahocenného času jen proto, že ta hloupá kráva byla tak blbá, než aby správně počítala. Vždyť jí nikdo nepo-

ručil, aby byla hloupá jako husa a přepočítala se! Ted' jedu prostě domů a za takových okolností jí ty peníze už vůbec nevrátím! Ne, v žádném případě, vždyť si to zavinila sama."

Ale i přes mé výmluvy mi z této události s penězi zůstaly výčitky svědomí. A protože tat'ka tak často a tak zřetelně zdůrazňoval právě základ počestnosti a tím ho také upevnil v mém charakteru, šla jsem tedy následující neděli ke svatě zpovědi a řekla jsem knězi, který seděl ve zpovědnici: „*Důstojný Otče, zhřešila jsem*, protože jsem si přivlastnila 4.500 peso, když jsem už nevrátila tento obnos jedné paní, které ty peníze vlastně patřily.“ Potom jsem už vůbec nedávala pozor, co mi zpovědník k tomu říkal nebo jak mě o tom poučoval.

A když jsem pak viděla tuto scénu v „knize života“, je třeba abyste věděli, že ten Zlý, *d'ábel, mi skutečně tento hřích už nemohl připisovat* a označovat mě za zlodějku, *neboť jsem se z něho opravdu vyzpovídala*. Ale nyní Vám budu vyprávět, co mi o tom řekl Pán Bůh:

„*Tato chybějící láska k bližnímu, kterou jsi zde dala najevo, když jsi nevykonala žádné zadostiučinění za svůj hřích, také není v pořádku*. Těch 4.500 peso byly pro Tebe sice maličkostí - neboť jsi takové obnosy denně vyhazovala z okna za hlouposti, které jsi bezpodmínečně chtěla mít - ale pro tuto chudou ženu s minimální mzdou, která musela ještě půl dne pracovat a zanechat své děti samotné, aby vůbec nějak vyšli, - pro ni bylo těchto 4.500 peso živobytí na celé tři dny, její kapitál na jídlo a pití pro celou rodinu na tyto tři dny.“

A víte, co při tom bylo nejhorší a nejdojemnější, jak mě Pán nechal vidět tuto scénu: Mohla jsem totiž na vlastní oči vidět, jak tím tato žena se svými dětmi skutečně musela trpět a jak tato rodina několik dní musela snášet opravdový hlad. Všechno pouze mou vinou. Důsledky mého hříchu. Tato žena toto všechno snášela se svými malými dětmi a k tomu ještě musela mít strach, že ztratí své místo na pokladně supermarketu.

Neboť tak *poukazuje náš Pán Bůh v „knize života“* na naše chování. Ukazuje nám, kdy jsme něco učinili, kdo pod

tímto naším činem musel trpět, *kdo musel nést důsledky*, ke kterým špatným skutkům tím byl podnícen bližní, když byl jat soucitem, a jak se potom choval nebo co pak konal.

Závěrečná otázka

Nakonec se mě Pán Bůh zeptal: „*Jaké mi přinášíš duchovní poklady?*“

Ještě si pomyslím: „*Co asi myslí těmi duchovními poklady?*“ Vždyť jsem před Ním stála s prázdnými rukama, vždyť moje ruce byly bez ničeho, jen tak mi visely z ramen, aniž by něco držely nebo konaly. A v tomto okamžiku slyším, jak ke mně mluví:

„*Co Ti je nyní platné, že jsi vlastnila dva byty, že bylo Tvým vlastnictvím několik domů, že jsi dokonce mohla nazývat svými více ordinací? Co Ti je nyní platné, že ses považovala za vysoce vzdělanou odbornou zubní lékařku, která je velmi úspěšná? Mohla jsi sem s sebou přinést i jen jedno zrno prachu z jedné cihly Tvých budov? Máš snad s sebou svoji naditou peněženku nebo tlustou šekovou knížku?*“

A když se mě pak ještě zeptal: „*Jak jsi naložila s talenty, které jsem ti dal?*“, pomyslela jsem si: „*Co asi myslí za talenty? Co mi tím chce říci?*“ A najednou mi svítilo. Uvědomila jsem si to. Ano, dostala jsem příkaz, příkaz bránit a šířit „*království Lásky*“, „*Království Boží*“.

Prostě jsem úplně zapomněla, že mám také duši, a ještě mnohem méně jsem si pamatovala, že jsem také dostala talenty. A už vůbec jsem si nebyla vědoma, že jedním z těchto talentů byla schopnost, abych byla nástrojem Božského Milosrdenství, abych působila jako Jeho milosrdná ruka. A tak jsem si ani nedělala starosti se skládáním účtů, že *všechno dobro, které jsem opomněla a rovněž nevykonala, připravilo Pánu Bohu velké bolesti a mnoho zármutku*.

(Pokračování příště.)

Osobní svědectví Dr. Glorie Polo

Prosby před zpytováním svědomí

Bože, Otče nebeský, jsi vševědoucí a znáš mě dokonale. Voláš mě, abych zkoumal svůj život před tebou a poznal se tak, jak mě znáš a vidíš ty. Tvůj Syn Ježíš Kristus mi svým lidským životem ukázal, jak mám žít já, který nesu jeho jméno - křesťan. Osvět' svým Duchem můj rozum, abych se poznal. Dotkni se mého srdce, abych svých hříchů litoval. Daruj mi statečnost a pokoru, abych se upřímně vyznal. Pohni mou vůlí, abych svá předsevzetí dokázal uskutečnit. Dej mi nadšení pro spravedlnost a dobro.

Myšlenky k lítosti a předsevzetí

Bože, lituji všech svých hříchů. Zasloužil jsem za ně trest, ale ty mi nabízíš svou lásku. Je mi líto mých provinění, protože jsem tě jimi urážel. Chci se bránit hříchu a vyhýbat se

i příležitosti k němu. Svěřuji ti lidi, kterým jsem ublížil. Bože, buď milostiv mně hříšnému. Dej mi sílu a veď mě. Můj Ježíši, milosrdenství!

Otče, mám před očima své hříchy. Vidím svou vinu. Vidím, jak jsem ze svévole, hlouposti, slabosti opustil tvou lásku a poslání, které jsi mi svěřil. Vidím, jak jsem nedbal, abych žil jako bratr Ježíše Krista ve stálém spojení s ním, v připodobňování jemu. Vidím, jak jsem porušil svatost tvého lidu, ke kterému jsi mě přičlenil. Vidím, co jsem promarnil, ztratil pro tebe, pro tvé království, pro sebe. Jak mě to mrzí!

Zbav mě, Otče, mých hříchů, zbav mě toho, že jsem se vzdálil od tebe, od Krista, od bratří a sester, od svého poslání. Smiř mě se sebou. Nechci už vyměnit svobodu tvého dítěte za samotu odloučení, samotu s hříchem. Dej mi k tomu, Otče, vůli a vytrvalost.

Podle Kancionálu

MLADÝM

Stát se salesiánem

Na závěr ročního noviciátu složil 15. srpna 2008 šestadvacetiletý Jakub Švanda společně s dalšími pěti slovenskými novici svůj první řeholní slib. Ten den se v Popradě - Velké sešlo v místním kostele sv. Jana Evangelisty na eucharistické slavnosti kolem 400 lidí. Mezi nimi bylo také několik českých salesiánů, příbuzní Jakuba a skupina mládeže z brněnské Líšně, odkud Jakub pochází.

Mši svatou celebroidl P. František Blaha, český provinciál, kázání pronesl P. Karol Maník, provinciál slovenských salesiánů. „Čekal jsem, že budu mít při skládání slibu trému, ale nepřišla,“ konstatoval „služebně nejmladší“ český salesián.

I přes nepříznivou předpověď bylo nádherné počasí, takže liturgická slavnost mohla pokračovat následným agapé v areálu noviciátního domu. Po stočení slavnosti se noví salesiáni rozloučili s Popradem a předali pomyslnou noviciátní štafetu novým mladým mužům - třem ze Slovenska a také Jardovi Růžičkovi z Karviné a Martinu Jelečkovi z Moravských Budějovic, kteří svůj noviciát zahájili.

Jak jsi se seznámil se salesiány?

Salesiáni přišli k nám do Líšně a já jsem k nim začal chodit prvně do oratoře na faře, pak na „likus“, kde jsem začal pomáhat.

Kdy tě napadlo, že by ses sám mohl stát salesiánem?

První nápad byl asi na konci základní školy, ale tomu jsem moc nevěnoval pozornost, protože jsem chtěl na elektrotechniku a ne na gymnázium... Po střední škole se mi ta myšlenka vracela, a když jsem odešel z vysoké školy, nastoupil jsem k salesiánům na chvíli. Po ní jsem pak ještě chvíli váhal a dělal jsem skladníka.

Pak jsem byl na jedné svatbě a tam jsem si uvědomil, že nemá cenu přešlapovat na místě. Tak jsem zavolaal do Sebraníc, kde je salesiánské středisko, že se chci zastavit a šel jsem na stopa. Jak na potvoru jsem tam stál celý den a nic. To jsem si řekl, je to jasný, asi nemáš povolání. Ale druhý den jsem šel znovu a dojel jsem. Vysoukal jsem ze sebe, že přemyslím o tom stát se salesiánem a Radek mi řekl, to je nejlepší si to hned zkusit, kdy začneme? Já na to: v sobotu hraju na svatbě a pak už mám volno. – Tak v úterý tě vyzvednu v Brně. Zbývalo to říct našim...

Jakub Švanda (vpravo) s magistrem slovenských noviců P. Vladem Fekem

Noa co oni na to?

Tak běž... co měli říkat?

Postavil jsem je před hotovou věc. V neděli po obědě jsem jim řekl, že v úterý se stěhuju do Sebraníc. Asi už něco tuší, i když jsem o tom doma nikdy moc nemluvil.

Chtěl bys být knězem nebo budeš koadjutorem?

Chtěl bych být knězem.

Co tě na Donu Boskovi nejvíc oslovilo?

Nejvíce se mi na něm líbí jeho přístup k lidem, zvláště mladým. V mládí, když jeden kněz neodpověděl na jeho pozdrav, se rozhodl, že se bude mladým věnovat a dělal pak celý život tak, že byl některým za blázna.

Zvolil sis nějaké motto pro svůj salesiánský život?

Jestli je to motto nevím, ale chci ho prožít naplno.

Kdo z českých salesiánů tě nejvíce oslovil?

Každý, se kterým jsem se potkal nebo o něm četl a každý nějak jinak.

A co některý ze salesiánských svatých, je ti blízký svým životem, dílem, odkazem...?

Určitě. Zvláště mě ale oslovili Staříček a Štěpán Trochta.

Kam jdeš nyní a co tě tam čeká za práci?

Jsem teď v Českých Budějovicích, kde začnu studovat teologii.

Jiří Kučera
Salesiánský magazín 5/2008

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Korán a jeho srovnání s Bibli

Korán - svatá kniha muslimů - je rozdělen na 114 kapitol zvaných sůry. Jednotlivé sůry jsou různě dlouhé, nejkratší má jen tři verše, zatímco nejdelší má 286 veršů. Počet veršů však není rozhodující pro délku sůry. Starší sůry mají totiž verše velmi krátké, zatímco v pozdějších sůrách má jeden verš často deset až patnáct řádků arabského textu. Každá sůra má také svůj název, který však má málokdy nějaký vztah k jejímu obsahu. Jednotlivé sůry jsou v Koránu rozděleny do čtyř období:

1. mekkánské období 1. - 46. sůra
2. mekkánské období 42. - 67. sůra
3. mekkánské období 68. - 88. sůra
- Medínské období 89. - 114. sůra

Kromě jedné všechny sůry uvádí tzv. basmala, což jsou slova: „Ve jménu Boha milosrdného, slitovného.“ Tato věta sloužila pravděpodobně v době Mohamedově a těsně po něm jako dělítko mezi jednotlivými sůrami. Pro praktické účely rozdělili muslimové celý Korán bez ohledu na sůry na třicet přibližně stejně dlouhých částí, což odpovídá 30 nocím postního měsíce ramadánu, v jehož průběhu má každý muslim odříkat celý Korán. Počet veršů Koránu kolísá podle jednotlivých učenců od 6204 do 6236. Na začátku 29 sūr se hned za basmalou nachází skupina písmen, jejich význam se do dnešního dne nepodařilo rozluštit a část muslimských vykladatelů Koránu v nich vidí Boží tajemství.

Arabské písmo v době Mohamedově bylo dost nedokonalé a vyvinulo se z písma aramejského. Podobně jako ostatní semitská písmena nevyznačovalo arabské písmo krátké samohlásky a někdy ani dlouhé a dokonce pro různé souhlásky se někdy používal stejný znak. Písmo však dobře vyhovovalo pro mekkánské obchodníky, kteří se omezovali na vedení stručné korespondence, stvrzenky, krátké smlouvy a účetnictví. Tak mohlo při čtení Koránu snadno docházet k záměně slov a jejich významu. (Podobný problém má však i Bible, kde původ-

ní hebrejský text psaný bez samohlásek ve středověku doplnili rabíni tzv. masoretickými znaménky, která nahrazují vynechávané samohlásky a tak vytvořili normalizovaný liturgický text.) U muslimů věřícím předčítá a vysvětluje Korán zásadně jejich duchovní zvaný imán a protože dodnes neexistuje normalizovaný arabský text Koránu, znění i výklad knihy se tak podle jednotlivých oblastí může značně odlišovat. Jeden můj muslimský přítel mi před léty věnoval Korán přeložený do angličtiny podle Pákistánského vydání a zároveň mě upozornil, že se místy neshoduje s vydáním ze Saudské Arábie a jiných arabských zemí. V Koránu je asi 270 slov, která nejsou arabského původu a Mohamed je převzal ze syrštiny, hebrejštiny, aramejštiny, řečtiny a dalších jazyků, aby mohl vyjádřit své myšlenky, pro které v arabštině neexistovaly adekvátní výrazy. Z téhož důvodu byl nucen měnit nebo modifikovat významové nuance běžných arabských slov nebo si dokonce sám tvořit některá slova, která svou zvучností nebo tajemností měla zvýšit účinek textu na posluchače. Ovšem tato slova dnes způsobují vykladačům Koránu značné potíže. Ve snaze přiblížit náboženské pravdy posluchačům používal Mohamed často výrazy z běžného života. Protože se jednalo o obchodníky, je například poslední soud popisován jako zúčtování, kdy každý obdrží svůj účet za dobré a špatné skutky, nebo hmotná podpora proroka je považována za půjčku Bohu a podobně. Zde je nutno připomenout, že Korán je určen především pro posluchače s orientální mentalitou a zvláště u lidí arabského okruhu magická slova vyvolávají nadšení a vzrušení, zatímco západního člověka ponechávají většinou chladným a přistupujícím k textu s určitým odstupem.

Korán nevznikl najednou, ale Mohamed v průběhu více než 20 let své prorocké činnosti neustále pronášel další a další části, jejichž forma i obsah závi-

sely na vnějších okolnostech a na jeho vlastním myšlenkovém vývoji. Na počátku ponechával „zjevení“ jen ve své paměti, která však nebyla vždy spolehlivá, jak sám na jednom místě utěšuje věřící, že za každý zapomenutý verš mu Bůh seslal podobný nebo ještě lepší. Teprve z medínské doby máme jednoznačné údaje o tom, že Mohamed používal některých svých přívrženců jako sekretářů a písařů a diktoval jim verše krátce po jejich „zjevení“. Muslimská věrouka hájí názor, že Mohamed byl analfabet a dodnes popírá, že by uměl číst a psát. To má své dogmatické důvody, neboť tím by se zdůraznil zázračný charakter Koránu jako slova Božího a popřela možnost, že by Mohamed čerpal nebo přímo vycházel ze Starého i Nového zákona. Moderní věda je však přesvědčena, že Mohamed uměl číst a psát, což bylo základním předpokladem mekkánského obchodníka. Z uspořádání jednotlivých sūr vyplývá, že zasahoval do staršího textu, prováděl v něm opravy a změny a také slučoval menší části ve větší celky. Vodítkem pro to byl asi časový moment, aby části pocházející z přibližně stejné doby byly zařazeny vedle sebe. Ale právě tato práce je provedena nedůsledně.

Značný počet muslimů znal rozsáhlé části nebo celý Korán nazpaměť, ale jelikož pocházeli z různých kmenů nebyla jednotná výslovnost a docházelo k záměně významu slov. Za chalífy Uthmána došlo dokonce k rozbrojům kvůli čtení Koránu a proto byla ustanovena redakční komise asi 20 let po Mohamedově smrti, která prodiskutovala a srovnala sporné texty a výsledkem byl autorizovaný text Koránu, jemuž se ve vědecké literatuře říká „Vulgáta“ (Název je převzat od latinského překladu Bible svatým Jeronýmem). Avšak proti autentičnosti uthmánovského Koránu se ozvaly kritické hlasy mnoha muslimů a novějších evropských badatelů. Největšími kritiky byli šiité hlavně z toho důvodu, že v Koránu není ani jediné slovo

o Alim a jeho údajném ustanovení nástupcem Proroka a hlavou muslimské obce – což tvoří základní článek jejich učení. Tvrdili, že sůry o Alim byly svévolně vypuštěny, čímž byla v Koránu na několika místech přerušena souvislost. Šiité jsou sice donuceni užívat uthmánský text, ovšem vykládají jej mnohdy zcela fantastickým způsobem, aby v něm našli podporu pro své učení. Jinou otázkou je, zda v uthmánské redakci jsou shrnuty všechny texty pokládané Mohamedem za „zjevení“. Mohamed totiž již v mekkánské době razil koncepci o „verších zrušených a zrušujících“, neboť stále vyvíjející situace ho nutila ke změnám postojů, předpisů či zákazů různého druhu. Například zpočátku chválil víno jako dar Boží a později je přísně zakázal tak jako jiné alkoholické nápoje nebo ustanovení ohledně jídla, gibly a dalších nařízení. Zde se tedy jedná o „zjevení“, která si protirečí. A tak zjednodušeně řečeno to je důkazem, že Korán není slovo Boží, neboť Bůh i podle Koránu je vševědoucí a všemohoucí a proto se nemůže mýlit a odvolávat a měnit to, co již jednou vyslovil.

Mohamedova utkvělá představa a nezlomná víra, že je poslem Božím, pověřeným samým Bohem zvěstovat Arabům nové náboženství, pronikaly ve stavu traumatických a extatických záchvatů při jeho „zjeveních“ do jeho podvědomí a vyvolávaly a ovlivňovaly jeho výroky. Mohamed nehlásá nové myšlenky, v jeho výrocích není žádný originální duch, ale celá koncepce Koránu potvrzuje skutečnost, že vychází ze Starého a Nového zákona, až na to, že falšuje některé příběhy a některé si vymýšlí, což by se dalo vysvětlit tím, že znal Starý a Nový zákon povrchně. Skutečnost, že všechny tyto rozdíly se snažily potvrdit důležitost nového náboženství – islámu – jako konečného stupně vývoje – přičemž je Mohamed označen jako pečet' proroků t.j. poslední prorok a z judaismu a křesťanství je učiněn pouze vývojový mezičlánek a z Ježíše Krista předposlední prorok, který ohlásí příchod posledního proroka Mohameda – jasně ukazují, že nejde o neznalost, nýbrž cílevědomý zámer.

Mezi moderními badateli Koránu není nejmenší pochyby o příbuznosti korán-

ského učení s židovským a křesťanským. Mohamed vědomě navazoval na biblický materiál a opíral se o jeho základy. Avšak přizpůsobil je arabskému způsobu života v otázce postavení ženy, bigamie a nemilosrdného zacházení s nevěřícími a tím získal tolik přívrženců. Mahomed nevytvořil ucelenou teologii, ale vytvořil jen určité zásadní představy, v nichž emoce vzniklá z náboženského vytržení převládá nad logikou a systematickostí. Pod vlivem jeho počátečních neúspěchů v Mekce v něm sílí představa, že Bůh předurčuje osudy a chování lidí – predestinace – jedny odsuzuje k věčnému utrpení a záhubě a jiné vyznamenává svou milostí, což odporuje představě Boha jako nejvyššího spravedlivého a rovněž popírá svobodnou vůli člověka. Svým válečníkům vnutil představu, že délka jejich života je přesně vyměřena a že jejich život skončí ve stejnou chvíli ať je to ve válečné vřavě nebo doma v posteli.

Korán zná tři kategorie nadpřirozených bytostí: anděly, džiny a satany. Džinové byli převzati ze starého arabského náboženství, zatímco učení o andělech a satanech je převzato z křesťanství a židovství. V Koránu jsou jmenem uváděni tři andělé: Gabriel, jenž je ztotožňován s „duchem od Boha“ a je tím, který přináší Mohamedovi Korán, dále Miháil – Michael, o němž je jen jedna zmínka a Malik, který je hlavním strážcem pekla. Z Koránu vyplývá, že pohanští Arabové pokládali anděly za ženské bytosti. Učení o posledním soudu – eschatologie – a jeho následcích je velkou doktrínou islámu. Týká se nejen konce světa, ale i dalšího osudu blažených v ráji a hříšníků v pekle. Tyto představy byly převzaty z židovského a křesťanského učení, avšak řada prvků je odrazem populárních představ a mnohé z nich mají původ v Mohamedově vlastní imaginaci. Z Koránu není patmo, co se děje s lidmi v období mezi smrtí a zmrtvýchvstáním. Na námitky mekkánců, že dřívější generace jsou již dávno mrtvy a proměněny v prach, Mohamed odpovídá, že mrtví přece nemohou vědět, zda leží v hrobě den nebo tisíc let.

Představy z první poloviny Koránu o rajských slastech včetně dobrého jídla, vína a mladých dívek – panen – byly

předmětem prudkých útoků křesťanské polemické literatury pro hrubý materialismus, smyslnost a nedostatek jakékoliv duchovnosti. Je pozoruhodné, že v druhé části Koránu mizí rajské děvy z úvoňního líčení a jsou nahrazeny „čistými manželkami“ t.j. pozemskými manželkami věřících. Pro věřící muslimy dovoluje prorok v Koránu čtyři manželky, zatímco pro něho byl počet manželů neomezený, konkubíny v to nepočítají. Se svou nejmilejší manželkou Aišou prý Mohamed oženil, když jí bylo sedm let. Aiša byla později podezřívána z nevěry, ale Mohamedovi se dostalo „zjevení“, které ji očistilo.

Nejstarší kultovní povinností muslima je modlitba. Původně se muslimové modlili pouze v noci. Částečně z obav, aby nebyli předmětem posměchu nevěřících, částečně proto, že to byla praxe starých poustevníků a mnichů. Na konci prvního mekkánského období zavedl Mohamed nejdříve dvě denní modlitby ráno a večer a k nim se později připojil ještě třetí v poledne. Teprve po smrti Mohameda se vyvinula povinnost pěti denních modliteb. V Koránu samotné nejsou přesně předepsány modlitební gesta, ani jejich pořadí. Vlastní modlitba se skládá z recitace určité části Koránu. O směru modlitby tzv. gible není v prvním období v Mekce žádná zmínka. Teprve po přesídlení Mohameda do Medíny se stal giblou Jeruzalém a po jeho rozchodu se Židy byla jako gibla ustanovena Mekka.

Druhým úkolem vyznavačů islámu je almužna. Korán na mnoha místech odsuzuje egoismus bohatých mekkánců, nabádá věřící k podporování chudých, sirotků, zajatých a nemajetných. Toto sice ovšem týká pouze souvěrců. Vedle těch to almužen zvaných arabsky „zakát“ se během doby vyvinula tzv. „sadaga“, což byla forma daně pro potřeby islámského státu, na válečné přípravy a pro jiné účely na cestě Boží.

Další kultovní povinností muslimů je půst v měsíci ramadanu. Během dne nesmí v této době muslimové nic jíst ani pít, nesmí kouřit, milovat se a dokonce nemohou polknout ani vlastní slinu. Zmírnění je povoleno pouze pro nemocné a cestující, ale ti si to musí vykoupit almužnou. Půst je předepsá-

v Koránu jako náhrada za pouť, jako pokání za neúmyslné zabití věřícího či jiné porušení předpisů. Zabití nevěřícího není hříchem, právě naopak, je za ně slibována odměna v ráji.

Zatímco ideu postů převzal Mohamed nesporně ze židovství, další kultovní předpis – pouť do Mekky, zvaná „hadždž“ je starý arabský náboženský zvyk. I když svatyně Kaaba v Mekce byla spjata se starými arabskými božstvy, pokládal ji Mohamed již v mekčanské době za posvátné místo. Po jeho přesídlení do Mediny a po rozchodu se Židy se pro něj Kaaba stala střediskem všeobecného kultovního úsilí. Začal v Koránu rozvíjet učení o Abrahámovi, jako prarodci monotheismu, a jeho synu Izmaelovi, kterého mu porodila otrokyně Hagar, jako předku všech Arabů. Nesprávně je v Koránu uvedeno, že legitimní manželka Sára porodila Abrahámovi vedle syna Izáka také Jakuba. Podobně na rozdíl od Starého zákona, který zná pouze tři Noemovy syny: Šéma, Cháma a Jefeta, kteří se spolu s nim zachránili před potopou, mluví Mohamed v Koránu ještě o čtvrtém synu, který se při potopě utopil.

Ještě větší zmatky jsou v Koránu ohledně Panny Marie a Pána Ježíše. Korán za Boží vyvolené označuje Adama, Noema, rod Abrahámov a rod Imránův, které vynikají nad ostatní lidstvo. (Súra 3 verš 33 a následující) Maria, matka Ježíšova, je zde označena jako dcera Imránovy manželky. Imrán z Koránu je nesporně biblickým Amrámem, o kterém říká 4. kniha Mojžíšova 26,59: Jméno Amrámovy ženy bylo Jókebed, dcera Léviho, která se narodila Lévimu v Egyptě. Porodila Amrámovi Árona a Mojžíše a jejich sestru Mirjam. Tyto události však historicky sahají do 13. století před Kristem. Súra 3 verš 37 dále vypráví, že o Pannu Marii pečoval v chrámě Zachariáš, otec Jana Křtitele, a potom ve verši 45 a následujících popisuje andělské zvěstování Ježíšova narození a Mariino panenské početí. Dále je zde velmi uctivě pojednáno o Ježíši Kristu, ve kterém Mohamed vidí nového Adama, (3, 59) znalce Písma, moudrosti, proroka a evangelia (3, 48) a posla k Izraelskému národu, který je divotvůrcem, jenž z dovolení Božího léčí slepé, malo-

mocné a křísí mrtvé (3, 49). Mohamed tedy pokládal Ježíše za jednoho z největších proroků, kterému se dostalo daru dělat zázraky, zatímco Mohamedovi to bylo odepřeno. Tak jako plete Mohamed Starý zákon, tak komolí i Zákon nový, když Ježíšovi připisuje skutky známé z apokryfních evangelií, kde například udělal jako dítě ptáčka z hlíny, který jeho dechem obživil. Co je ale zásadní nedostatek, že Mohamed nevidí v Kristu Božího syna a Spasitele světa, jak to o něm jasně vypovídají evangelia.

Za vrcholný omyl zakladatele Islámu osobně pokládám, že se domníval, že sám Ježíš Kristus předpověděl příchod Mohamedův na svět. Súra 61 verš 6 doslova říká: A vzpomeň si, jak pravil Ježíš, syn Mariin: „Dítka Izraele, já jsem vskutku poslem Božím k vám, potvrzujícím pravdivost toho, co bylo přede mnou sesláno z tóry, a oznamujícím vám radostnou zvěst o poslu, jenž přijde po mně a jehož jméno Ahmad bude.“ Avšak když předvedl jim jasné důkazy, řekli: „To je kouzelnictví zjevné.“

V evangeliu sv. Jana se opakovaně mluví o „Přímlovci“, který přijde po odchodu Ježíše Krista na svět. - Budu prosit Otce a on vám dá jiného Přímlovce, aby byl s vámi na věky. (Jan 14,16) - Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímlovce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám. (Jan 16,7) Tímto Přímlovcem se zde ovšem myslí Duch svatý, jak výslovně sám Ježíš uvádí: Přímlovce, Duch svatý, kterého pošle Otec ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. (Jan 14,26)

Biblický text používá řeckého slova Parakletos, t.j. Přímlovce, Těšitel. Podle názoru moderních exegetů zřejmě došlo při starověkém překladu evangelií do arabštiny k záměně slova Parakletos za podobné Paraklytos, což znamená slavený, chválený, oslavovaný – arabsky Muhammad nebo Ahmad. Obě arabská slova jsou odvozena od kořene H-M-D, který znamená slavení, chválení (jak bylo již výše podotknuto v arabštině se samohlásky nepsaly). Tato záměna slov a mylný překlad Nového zákona má ovšem velký význam pro islámskou teologii, která právě z tohoto textu vyvozuje, že příchod Mohameda byl předpovězen

Pánem Ježíšem. Je politování hodné, že příchod skutečného Parakleta – Ducha svatého, který je tak detailně popsán ve 2.kapitole Skutků apoštolských Mohamed naprosto přehlíží, ale nahrazuje ho svým vlastním vystoupením, jako posledního a největšího proroka, o šest století později.

I když Mohamed jasně popřel Božství Kristovo (Súra 5 verš 116), přece nakonec očekává setkání s ním u posledního soudu: A hle, pravil Bůh: „Ježíši, nyní tě odvolám a povznesu tě k Sobě a očistím tě od špíny těch, kdož nevěřili. A ty, kdož tě následovali, učiním vyššími než ty, kdož nevěřili, až do dne zmrtných-vstání. A pak se ke mně všichni navrátíte a rozsoudím mezi vámi to, v čem jste se rozcházel. (Súra 3 verš 55)

Připravil Karel Chrobák

بحضرة الأحيار كعب وقال
الله رضي المؤمنين أم عائشة
هارون بأخت ليست مريم إن : عنها
عائشة له فقالت : موسى أخي
المؤمنين أم يا : لها فقال : كذبت
الله صلى الله رسول كان إن
نقاص فهو قاله وسلم عليه
من بينهما أجد قاتني وإلا , وأخير
: قال : سنة ست مائة المدة
مسلم صحيح وفي : فسكتت
لما : قال شعبة بن المغيرة عن
إنكم فقال سألوني تجران قدمت
وموسى "هارون أخت يا " تقرعون
فلما , وكذا بكذا عيسى قبل
الله صلى الله رسول على قدمت
ذلك عن سألته وسلم عليه
يسمون كانوا إنهم) : فقال
(قبلهم والصالحين بأنبيائهم
في طرقه بعض في جاء وقد .
قالوا النصارى أن الصحيح غير
هي مريم أن يزعم صاحبك إن : له
المدة في وبينهما هارون أخت
: المغيرة قال ! سنة ست مائة
أقول ما أدر فلم

Our Struggle to Celebrate

It's hard to celebrate properly. We want to, but we don't know how.

Mostly we celebrate badly because our idea of celebration is to overdo things. We try to celebrate by taking ordinary things (eating, drinking, singing, telling stories, playing) to excess. Celebration, for many of us, means over-eating, over-drinking, loud socializing, drunken singing, and staying at parties into the wee hours of morning, all in the hope that somehow in all that excess we will achieve celebration (whatever that means). But, for all our frenzied effort, there is precious little genuine enjoyment.

Occasionally we do succeed and genuinely celebrate. At those times we feel ourselves more deeply joined to others, widened, made larger, made more aware, made more playful, and sense more deeply the love and joy that lie at the heart of life. But that rarely happens and it never happens when we are in frenzy. Too often our celebrations are followed by a hangover (of one kind or another). Why?

The reasons for this are complex, deep, and mostly hidden from us.

Perhaps the primary reason why we find it so difficult to genuinely celebrate is that we seem to lack the capacity to simply enjoy things, to take life, pleasure, love and enjoyment as a gift from God, pure and simple. It's not that we lack the capacity to do this, it's more that this capacity in us is generally buried under a mound of guilt. What this means is that often we cannot enjoy legitimate pleasure because somehow, however unconsciously, we sense what is articulated in the ancient myths, namely, that in enjoying pleasure we are somehow stealing something from God.

We tend to blame religion for this, but this neurosis is universal, as much outside of religious circles as inside of them. Somehow, in the name of the divine, most everyone feels guilt in pleasure.

And because of this, we tend to alternate between rebellious enjoyment ("pleasure we steal from God") and joyless duty (a dutiful life, but without genuine pleasure and enjoyment). We never seem to be able to genuinely celebrate. I say genuinely because, paradoxically, our incapacity to enjoy is the very thing that pushes us into pseudo-celebration, hedonism, and an unhealthy pursuit of pleasure.

Simply put, because we struggle to enjoy ourselves simply we pursue enjoyment too much and substitute excess for enjoyment.

And this often leads to a dangerous confusion wherein we substitute pleasure for enjoyment, excess for ecstasy, and the

obliteration of consciousness for heightened awareness. The champagne-soaked athletes celebrating a major victory and the mindless frenzy of a Mardi gras give us all the video footage we need to understand this. But excess isn't enjoyment, nor is obliterated consciousness heightened awareness. They are weak, unsatisfying substitutes.

The very purpose of celebration is to heighten and intensify the meaning of something (a birthday, a wedding, a major achievement, a victory, a graduation, the birth of a child, the beginning or ending of a year). These events demand to be shared, heightened, widened, trumpeted. We have a congenital need to celebrate and this is very healthy.

What does it mean to celebrate something? To celebrate an occasion is to heighten it, share it, savor it, enlarge it. We celebrate in order to link ourselves more fully to others, to be playful, to intensify a feeling, to bring ourselves to ecstasy, and more commonly, just to rest and unwind. But because of our incapacity to enjoy something simply we often try to create the enjoyment through excess and seek the ecstasy of heightened self-awareness in the obliteration of our consciousness.

Small wonder we often trudge home with a hangover, emptier, more tired, more alone. A hangover is an infallible sign that somewhere we missed a signpost.

But we must continue to try. Christ came and declared a wedding, a feast, a celebration, at the heart of life. He shocked people as much by the way he enjoyed his life as by the way he gave it up. In the end, he was rejected as much for his message of enjoyment as for his message of asceticism. That is still true today. We tend to read the gospels selectively so as to ignore Jesus' positive challenge to enjoy without guilt.

And in that lies our problem: Because we are never challenged religiously and in the name of Jesus, to enjoy, deeply and without guilt, the very human pleasures of our lives, our healthy, God-given, need for pleasure and enjoyment tends to go underground. We still seek pleasure and enjoyment, but now we split them off from what is religious and holy and "steal them from God" rather than enjoy them simply and religiously. That is one of the main reasons why we substitute excess for enjoyment and an obliterated consciousness for heightened awareness.

God has given us permission to enjoy life and its pleasures. That truth too needs to be a central part of our religious teaching. Pleasure is God's gift, not the forbidden fruit.

*By Fr. Ronald Rolheiser, OM,
The Observer, January 23, 200*

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko
2340 S. 61st Ave., Cicero, IL 60804. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 656 - 7472, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Rev. Duša Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA P. O. Box 508 576, Cicero, IL 60804. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1. třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Prague's epithets and early history of the Old Town Square

Due to its historical significance and picturesque allure, Prague has acquired numerous universal epithets throughout its tempestuous existence. At the beginning of the 19th century Bernard Bolzano a renown mathematician and philosopher, calculated the number of existing towers in Prague to be 103. Currently the city can rightfully boast about 500 towers within its range of 496 square kilometers. No wonder it is called by poets and romantics "The Hundred-spined Prague". (Stověžatá Praha) During the reign of King Charles IV the towers of Prague castle were supposedly gilded in gold and under the rule of the Habsburg monarch Rudolph II, Prague became the center of alchemists (by and large charlatans) who claimed to be able to produce gold by amalgamating various nonprecious metals. Thus Prague obtained another appellation, "Golden Prague" (Zlatá Praha). Prague is sometimes referred to as "Rome of the North" (Řím severu). Ancient Rome was built on seven hills while Prague in reality contains 9 hills: Vyšehrad, Petřín, Vítkov, Emauzy, Karlov, Letná, Pankrác as well as Větrov and Opyš. Based on the two majestic rivers, Seine and Vltava bisecting the cities of Paris and Prague as well as the great number of cultural treasures, Prague is also known as the "Paris of the East". There are 2 Latin mottoes defining Prague: "Praga caput regni" (Prague, the Capital of the Kingdom) and "Praga mater urbium" (Prague, Mother of Cities), the last depicting Prague to be the mother of Bohemian cities. Finally, "Prague, the Heart of Europe" is the phrase which inspired the title of our current series. As we look at the map of Europe, it is obvious from the geographic perspective that Prague is indeed a nucleus of the European continent.

The Old Town is one of the oldest and most picturesque sections of Prague. The complex arrangement of meandering narrow streets presents a challenging, yet delightful labyrinth for curious pedestrians visiting this ancient part of town. The Old Town (Staré Město) began as a small settlement of foreign merchants and traders toward the end of the first millennium. Gradually colonized by vendors and craftsmen around a centered marketplace, it flourished economically for one hundred

years till it became the headquarters of the "Ungelt" (customs house), created for the protection of foreign traders, their caravans and merchandise. In order to protect the collected duties, the Premyslid rulers ordered a fence to be built around a protected yard (Týn) adjacent to the open market. It was here that every trade expedition ended its journey. Foreign merchants were not permitted to sell their goods directly to Prague residents. To accommodate these itinerant visitors the Týn yard included a lodging house with daily meals, an early hospice and a church to render appropriate gratitude for successfully closed bargains. King Wenceslas I. granted special privileges of a town to the residents of this burgeoning community and ordered protective fortifications and a moat to be constructed around the newly created municipality. This royal edict actually marks the official founding of Prague.

The Old Town was built several meters lower than it stands today. The Vltava River often rose and spilled over its banks causing flood damage so that the Old Town residents began to raise the level of their Romanesque style houses by hauling in many wagons of stone and soil to an average depth of 4 meters. The ground floors of their dwellings were turned into cellars while the upper stories were built in the Gothic style. The wealthy citizens of the Old Town were eager to demonstrate their prestigious bourgeois status by building almost opulent edifices. A little Romanesque church of St. Nicholas once stood near where the present Baroque church of the same name now stands. They established a small school in the square but they were anxious to build their own town hall. Their petitions addressed to several reigning kings were ignored until finally in 1338 King John of Luxembourg (Jan Lucemburský) granted them permission to build the town hall. The basis for this building was a private house with a typical Gothic defense tower which stood in the middle of the market square. Several adjoining houses were purchased for the continuous expansion of the Town Hall. Finally around 1350 during the reign of the King and Holy Roman Emperor, Charles IV, a construction was begun on an imposing tower with an ornamental oriel window. (We shall explore the details

V. Kubašta: The Old Town Square

of this architectural landmark in the near future.)

The Old Town Square measures 15,186 square meters and theoretically it may accommodate a crowd of as many as 91,000 people during public demonstrations. Over the centuries the square witnessed many joyful as well as tragic historical events. On June 21, 1621 a public decapitation of the leaders of the failed uprising against the Habsburgs took place. This cruel execution of 3 lords, 7 knights and 17 burgesses is commemorated by a plaque displayed on the eastern wall of the Town Hall and crosses on the stone pavement nearby. This dreadful event marked the beginning of the long Thirty Years' War. On the happier note, in 1989 and 1990 the Old Town Square was one of several sites of public gathering which played a significant role in the "Velvet Revolution" that brought the long awaited return to democracy in Czechoslovakia.

In the forthcoming issues of our publication we will explore specific architectural landmarks of the Old Town.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
"The Hundred-spined Prague"*

